

კატანდილ ჩხიკვიშვილი

მოსახყენი ღლეჯის

ქრონიკა

ორმოქმედებიანი პიესა

მოქმედი პირნი:

ზურა
ნიკა
ხათუნა
ზაზა
ლევანი
ნათია
ლია
კახა
ნანა
ნუგზარი
თენგიზი

თანაქსელები

ლიას ძმა

1 მოქმედიება

მთხრობელი (ფარღის წინ) — მეოცე საუკუნის გამოჩენილი დრამატურგის ვან ანუის ასრით, ტრაგედია ბევრად სჯობია დრამას. ტრაგედიაში უველაფერი წინასწარ ცნობილია, დრამაში არა. დრამაში ისე, როგორც კომედიაში, შეიძლება უკვალაფერი უკრამალა დადგეს.
თქვენ მთერ ნანახმა ყველა ტრაგედიაზე, დრამაზე თუ კომედიაზე, უკვე ჩააზრა, დიდი ხანია ჩაზარდა წარსულს, ეს სახელები დამთავრების, ჩავლის შემდეგ მოქმენბათ.

ამბავი, რომელსაც თქვენ ახლა იხილავთ, არავინ იცის ტრაგედიაში მიეკუთვნება, დრამას თუ კომედიას, რატომ? ჭერ-ჭერობით იგი არავის უნახავს, ეს ამბავი ახლა, ამ წუთში ხდება, შეიძლება, არც იუოს ხანტერესო. აღვილი მოსახლოდნელია, ზოგიერთი თქვენგანი გააღიზიანოს. უფრო მეტიც, გააზარაოს კიდევ... შეიძლება ზოგიერთისთვის ამაღლვეული და დასაუფრტებელიც კი დარჩეს.
შეიძლება ზოგ ჩვენგანს კომედიად მოეჩვენოს, ზოგსაც — პირიქით.

უცნაურია, არა?
ეს იმიტომ, რომ ამ ამბის მონაწილენი ისევ და ისევ ჩვენა ვართ, დიახ, დიახ, ჩვენ. რა გაციკოთ? მეც და თქვენც პარტერში, ლოგებში, ბუნარებში მსხდომნი. აი, სწორედ თქვენ, მე რომ არ მისმენთ და სულ სხვა რანეზე ფიქრობთ, ჰმ, მერე რა მოხდა, რომ არ მისმენთ, ეს ხომ ასეც უნდა იუოს. თქვენ ხომ საექტალიოსთვის არ მოსულხართ, მეუღლემ ძალით წამოიყვანათ, რა მოხდა, განა სიმაართლეს არ გამოხბო? განა თქვენ ძალით არ წამოიყვანეთ თქვენი პატაცემული მეუღლე? მას ხომ სახლი დარჩენა ერჩივნა, თქვენ კი ახალე კახისა და ბრილიანტის ყელსახამის გამოჩეურება გინდოდათ.

დიახ, სწორადაც იტყვიეთ, უამისოდ ხომ ყველაფერი ძალზე უინტერესო იქნება?

ამ ამბავში თქვენც მონაწილეობთ, დღეს რომ შემთხვევის შემოაღეთ თეატრის კარები და, მაინც, თეატრის განუშეორებელი ტრფიალი რომ ჭკვიათ.

და განა მარტო ჩვენ, არამედ ისინიც, ვინც ახლა სახლში, სამსახურში, ან სხვაგან არიან, საერთოდ, სადაც კი შეიძლება იუოს აღამიანი — ვინც გულუბრყვილოდ მისჩერებია ტელევიზორის, ან კინოს ეკრანებს, ვინც ამაყად, ან მორცხვად მისჯდომია უახიდად თუ გულუხვად გაშლილ სუფრას, ვინც ტუყვის კარებით ჩაკეტილი კაბინეტებიდან ომაზიანი ხმით იძლევა ბრძანებებს, ანდა გაავარჯერებულ ღუმელებთან ფოლადს აღნობს, მოკლედ, რაღა გაავარძლო, უშკობხვია დაწყების ნიშნა მივიცე, მერე კი გნებავთ ერთად და გნებავთ ცალ-ცალკე გნებავთო. ტრაგედიაში მივილით მონაწილეობა, დრამაში, თუ კომედიაში.

მამ ასე, ზამზამა დაუბნეზია, მის დაბნეზაში ყველა ჩვენგანმა უნდა მიიღოს მონაწილეობა...

იხსენება ფარღა

(მდიდრულად, გემოვნებით მორთული ევება მისაღები ოთახი, გვერდით სასტატრო სახელსონო, სახელსონოში რამდენიმე სურათია გამოფენილი, ორიოდ უხელო ჭანდაკება და ტროსიცი მოჩანს, შუასახელსონოში მოღლებრიტ გაუშლიათ, ტილოზე მწვანე ნაჭერი ჩამოუფაფებით. თენგიზი ტახტზე წყის. ტახტის გვერდით, პატარა ტბლაზე, კონიაკის ნაკული ბოთლი და ჭიქები აწყვია. ლია ოთახში ღივანზე ჩამოჭდარა, ფეხები აუკეკავს, ტელეფონზე ლაპარაკობს).

ლია. — ალო! ხათუნა ხარ? გამარჯობა, ხათუ, როგორა ხარ? არც კი გრცხვენია, სადა ხარ ორი დღე დეკარგული, კარგი, კარგი, შენ მიზღუს რა გამოგიღევენს, ჩვენები წუნეთში არიან. ბავშვიც იმართანა. პო, მართლა, გვიმ დარტე... ბავშვის ნახვა მიწდაო", ხომ ვერ აუტყარძალე, პო, აბრძანდი და ნახე. მეთქი. თენგიზი სახლშია. არაფერს, ისვენებს, არ გამოდის სახელსონოდან. მე მგონი, რაღაც გენიალური აქვს ჩაფიქრებული. რაო? მამუკა ჩამოხლდა? არ გამეფიო. როდის დუნახავთ? არა, ჩემთან არ დაურტყავს. არა, არაფერი არ ციცი, რას

გამდებდა, აუცილებლად ჩამოვიდოდა, ხომ გუგუნებოდოდა...

პო, პო, ანე მოუხდება, აბა, რა ეგონა? უი, მართლა, ახალი სახაბე ვიყიდე, რა თქმა უნდა, ძვირი, ძალიან ძვირი, მაგრამ ჩემი ფერია — ზორდო, ამოდო, ამოდო და გჩივებენ. ყველას დაუტყვე, მოვლენ აწი საცა, პო, ზაზას ვერ დავუკავშირდო, არ გადის ჩვენგან ტრიცადანდ, იქნებ შენ დარეკო. უმეტი, რა მინდოდა მეოთხე, უკავ გეყენება დაფქვილი, პო, პო, წამოდო, ვერ ჩავდევარ მე, თებეზო, სომ ვერ ვიტყვი, ფაქრბაზ...

(ისმის ზარის ხმა).

ლი ა. — მოვლენ, მგონი, ნუ, პაპა. ჩქარა ამოდო, უკავ არ დაგაწვივებ, უკავ!

(ღებს ყურმილს, წამოდგება, ტანის რხევით მიდის კართან, სარკეში თმებს შეისწორებს, გაიღიმებს კეკულტად, ღმილით აღებს კარს. შემოიჭრებიან ზორბოლო: ლევანი, კახა, ნინა და ნათია. კაც-ნინა, ეხვევიან დისასხლის, ლევანს და კახას შამანურის ბოთლები ამოუჩრიათ, უკან რამდენიმე წველი შემოუყვებთ — თანაყვასულები, ლია და ოთხეული დარბაზის წინ სხდებიან სავარძელში, თანაყვასულები — დარბაზის სიღრმეში, ვიღაცა ჯახურ მელიოდის ჩაითავს მანერტოლოზე).

კახ ა. როგორ ხარ, ჩემო ანგელოზო?

ლი ა. — გზადღობ, კახა ხალხო, ამდენი შამანური ხიადან?

ლი ვ ა ნ ი. — ციადან.

ნან ა. — თენგივი სახლშია?

ლი ა. — კი. ისვენებს, რაღაც გენიალური აქვს ჩაფიქრებული.

ნან ა. — ვაიმე!

ნან ა. — სათუნა არ მოსულა?

ლი ა. — მოვა საცა, ზაზასაც დაურეკავს, სიგარეტები არ მოგოტანია? დემორი ჩემო, სად იშოვეთ ამდენი შამანური? ვინმე ხომ არ გაგმარცხავთ?

კახ ა. — ბაწი გატეხა ლევანმა.

ნან ა. — სიგარეტი მომეცით რა, მთელი დღე არ მომიწევია.

ლი ვ ა ნ ი. — ახლავი (ჭიბნიან რამდენიმე კოლფ სიგარეტს ამოიღებს და პატარა მაციღაზე დაყრის) მგონი, გეყუოვა, არა?

ნან ა. — ვაიმე! სულ დამაყწიდა, მეც მოვიტანე ორი კოლოფი.

(იღებს ჩაწითიდან).

კახ ა. — ვაჰ, ფალოპ-ნორისა?

ნან ა. შამანებს მოვპარე, მთელი ბლოკი ჰქონდა.

ლი ა. — არ შეტყვი, ზოლოს და ზოლოს, სად იყო ამდენი შამანური?

ლი ვ ა ნ ი. — ბადრი გახსოვს, ძნელად, ეკონომიურზე რომ სწავლობდა?

ლი ა. — როგორ არ, მე არ მოწონინი? გახსოვს, გოგოეო, რა დღეში იყო? სანამ მამუკა სცემდა.

ლი ვ ა ნ ი. — მოდა, აქლა სცემოს თუ ბიკია. (წამოდგება)

გაქვავაძის ქუჩის კოთხეში ვდგავარ, კახას ველოდები, ვხედავ: პანკრეო ღელადისფერი ახალი ვოლგა, ლევანი, მემასხს ვიღაცა, გაიხივდებ, ბიჭოს, ბადრი, ძლივს ვიცანი, გადამეხვია, გადამკიცნა, რესტორანში შეპატივებულა. ვუთხარა: „კახას ველოდები და ლიასთან უნდა ავიდეთ-მეოქი“. ცოტა შეიშოშნა, მერე ეს შამანურები მიყიდა და გამოიპატანა.

ლი ა. — კი მაგრამ, არ შეგტყვია?

ლი ვ ა ნ ი. — საქმეში ხარ ერთი, ჩეჩქივით აქვს ფული, ვაკეში უყვიდა ზუთიოხიანი ბინა, მისამართი მომცა: „მარტო ვცხოვრობ, გამოიპარეო, ბიჭებმა ერთი კაი პური ვკამოო“.

ნან ა. — შე, როგორც მახსოვს, თავის დროზე ცხელი კერძი ენატრებოდა, ეგ ბადრი სტუდენტალში არ ცხოვრობდა? ფუქ რატობი იყო.

ლი ვ ა ნ ი. შენი მოწონებული ადამიანი მენახა და არ ვიცო, რას ვიწამოდი, მოიტანეთ რა, ზოლოს და ზოლოს, ექვიტი და დავლოყოთ ის კაცი, რა გაეჩრეთ საქმე ამ ერთი ბოთლი შამანურით.

კახ ა. — შამანურზე გამასხნდა, გახსოვო ოთარ ზუამე მოსოლო ორმოცდაათი ბოთლი კონიაი რომ გამოგვგვანებოდა...

ლი ვ ა ნ ი. — რაც იმას ფული აქვს, ჩემო მამო, ისე, რა ოციანტები იყენებ, არა? რა ქალები არიან, გაგვიხა შეიძლება!

კახ ა. — ოტკომიურში უნდა წავიდე ლენინგრადაში, ვიღაც ქალი უყოფოდა, თმები ამოუკავს თურმე, ორი თვე კირდება მხოლოდ მურანალობას.

ნან ა. ვაიმე, ვახო შენგელისა თმები ნახეთ? როგორ უხდება, სულად თავისი გვეგონება, არც კი ეჩნება ბათონი რომაა.

ლი ვ ა ნ ი. — ვახო პარაში გაიკეთა.

ნან ა. შემხვდა ქურაში და ვერც კი ვიცანი, თვითონ გამჩარხა: ვახო ვარ, ვერ იცნაოწი?, ვაიმე, რა დამეპარა, რომ იყო-დელო?

ლი ა. — საოულამ დამრეკა. მამუკა ჩამოსულა, რუსთაველზე დაუ ნახეთ?

ნან ა. — ვაიმე, როდის?

ლი ა. — გუშინწინ. თემოს დაუნახავს, კაკაბახეს.

ნან ა. — შენთან არ დაურეკია?

ლი ა. — არა, არც კი ვიცი, როდის ჩამოვიდა.

კახ ა. — ნეტა თუ გვიკადრებს და გავცხვენებს?

ლი ვ ა ნ ი. — კარგი რა, რა გვიკის ვინმეს საკადრებელი? რას ჩამოუშვით ცხვირი. დაახსოთ ეგ დალოცილი.

ნან ა. — უი, მართლა, თამადა ვუდაქვს ცხვირის ოპერაცია გაუკეთებია, გაგუდლები, გუშინ შემხვდა საპარკმებროში ულდიკოუს ვიკეთებდი, რაღაც საშინელება.

ლი ვ ა ნ ი. — კი ერთი, მეც ვნახე, ძალიან უხდება, დასტონი ნაზა გამხდარა.

ნან ა. — რას ამბობ, ამის შემდეგ რა უნდა გელაპარაკო, მისამან-ჯის განსახიერება, პროცოდი, ურდვია.

ლი ვ ა ნ ი. — (ხეულებს გალოსი). იც გოკო დადამრებს, კაცები არ მოსწონს, არ მოსწონს, მაგრამ ქალებმა რაღა დაღუშვის?

ისმის ზარის ხმა.

(ლევანი კარების გასაღებად მიდის, თან ნანას მისამართით ამბობს).

ლი ვ ა ნ ი. — ნანა, დღეს გაფიცებ, ვინმე თუ მოგწონებია ამ ქვეყანაზე, სიყვარულს თავი დაანებებ, უბრალოდ თუ მოგწონებია?

(აღებს კარს, შემოდის ნუგზარი).

ნუ გ ზ ა რ ი. — გაუმარჯოს ანგელოზების ბუდეს, როგორ ხართ? ვაჰ, შამანური? მოდი, ლია, გაყოყო. რა ლამაზი ხარ დღეს, პო, მართლა, მანეთიანი მომეცით, ვკვივით ტაქში მელოდება, იმდენი ხალხი იყო ატობუხუსი, თიის ვერ შეეფიდი, საღ დადის, ნეტა, ამდენი ხალხი, საქმე არა აქვთ? მოდა, ტაქშით წამოვდი, როგორა ხარ, ჩემო ანგელოზო. (ნათია ხელს მოეხვევს) მომეცით, რა, მანეთიანი!

(ლევანი და კახა ჩივილებს მოიჩინებენ).

ლი ვ ა ნ ი. — ამა, სამოცი კაიკი მაქვს, ზუთ კაიკის ვიტოვებ გზისთვის.

კახ ა. — ორმოც კაიკს მე მოგვცემ.

(ნუგზარი ბიჭებს ფულს გამოართმევს, კახას მხარზე ხელს წეშოყვარა).

ნუ გ ზ ა რ ი. — პა, კახა ანგელოზო, ფრთები არ ამოვადის? ამ წუთში ამოვად, არ მოიწყინოთ.

კახ ა. — ერთი ეს მოწყენილი მენახა და...

ლი ვ ა ნ ი. — მოდით, ხალხო (ჭიქას აწევს), კუკამიბირულ ხალხს გაუმარჯოს!

კახ ა. — ორპირი ქარი ქრის.

(წამოდგება, მიდის კართან, შემოიღვენ ნუგზარი, ზაზა, ნათუნა და ნიკა).

ნუ გ ზ ა რ ი. სტივად ვინ მოვიდა? ბატონი ნიკოფორე თუ ნიკანდრო, როგორ წერია სახარებაში, პა? უბირელებსი ანგელოზო.

ნან ა. — ვაიმე, ნიკა!

ლევანი. ბიუბოს, საიდან სადაო?

ნიკა. — (ღიმილა) მათი ბკლას გაუმარჯოს (დამტყუარები ნიკას ხევეიან, კონიან, სკენის სიღრმე-ში კარის თამაშობენ, ნიკა ყველას ჩამოეგრის).

ნიკა. როგორ ხართ, ხალხო?

ლია. — რა გვიჩივს, შენ როგორ ხარ, ნიუშა, როდის ჩამო-ხვები? ■

ნიკა. — ამ დღითი.

ნუგზარი. — კი მაგარ, სოფლის მურერნობა — ხილი, ღვი-წო, ხაზია, ბოსტანი, ძროხები, ტრაქტორები? გაძლებენ უშენოდ? როგორ გამოვიშვებს?

ნიკა. — ხომ ხედავთ, შემეღუნენ, სხვათა შორის, სამუდამო-დაც.

ნათია. — ვაიშე, რა კარგა, ვაღმოვიყვანეს?

ნიკა. — არა, სიბნელი წაუვიდა.

ზაზა. — (სიცილით) ველარ აიდანა სოფლის ინტელიგენტის მძიმე და კეთილშობილი ტვირთი, რა მოხდა, ბიუ, ასეთი, აქა ჩვეულებრივად ვეპატოვებოდი, ჩამოდი, ყველას გიშვითი სპინახის, ერთად ვიქნებოთ?

ნიკა. — როგორც ხედავთ, როცა შთა არ მივიდა მუშაემდე-თან, ნუგზარმა გადაწვიტა მოთასი მისცა.

ნანა. — კი, ნაწილად სოფლის ინტელიგენტი გამხდრა, შეხედეთ, როგორ ლაპარაკობს.

ლევანი. — არა უშვებს, მოვარჯულებთ, მოდი, ძველი, შაპა-წურითი დაველოცე.

ხათუნა. — უი შამანური საიდან? დამიხბით რა ღეც, (აიღებს ქიჯას და მოსვამს) ფუი, სუხიო უყოფილა.

ნუგზარი. — პაიღონ, მადა, სოუ მინუტ, გარსონ ანგლოზო, ორი პოლუსლატი, შარტრევი.

ლევანი. — (ნუგზარს) მოიცა, ბიუ, შენ სულ უნდა იზამოუ-ნი? რა ნიხდა, ნიკა, ამ შენს სოფლის მურერნობის სამართ-ველოში?

ნიკა. — ვაინტერესებთ ვიომ?

ნანა. — რა ტიპი ხარ, როგორ თუ არ გვაინტერესებს.

ნიკა. — ბეჭერი არაფერი, ხელმძღვანელობის ერთი ახალგაზრ-და კადრის დაწინაურება უნდა, უფრო სწორად, ერთი ნიჭიერი, კრისტიანული კაცის მოშორება.

ლევანი. — ვინ კაცი?

ნიკა. — მურერნობის დირექტორის, ოცდახუთი წელია მუშა-ობს. ■

ზაზა. — შერე?

ნიკა. — პენსიაზე ვასვლა შესთავაზეს.

ნათია. — ვაიშე, რა საინტერესო!

ნიკა. — ჰოდა, იმ კაცმა უარი განაცხადა, მე ჭერ კიდე შემი-ძლია ვიშეშაო.

ნუგზარი. — რა ამბავია, არ ეყო შნ წელი?

ლევანი. — აცალი.

ნუგზარი. — რა მოვიყიდა, ანგლოზო?

ნიკა. — მე გამოიშვებს შესამოწმებლად, რაღაცეები უნდა გამჩს-რავა.

ნუგზარი. — ყველაფერი ნათელია, ის კაცი იძულებული უნ-და გამხდარიყო, უკეთესი ვარიანტი აერჩია, არა?

ნიკა. — დაახლოებით.

ნუგზარი. — შენ კი, ჩემო ანგლოზო, უსმართლობა რომ არ ჩაგდენა, დაწერე განცხადება, გამოთავისუფლო და თბილისისკენ მოუსვია ხომ?

ნიკა. — გამოცანა გერგება.

ნუგზარი. — ახლაც იტყვი, გენიოზი არ ხარო? ვიმი-ქარხნე შერლოპი პოლემი, არა, პატონი, არა, იურიდიულზე უნდა ჩავაბარო, ტყუილად ვყარავ ტალანტს, მთა უშებებს, ისტორიოსებს ახლა ყველაზე, თქვენ რომ იკლდე, თბი-ლისში, ჩემო ანგლოზო, ერთ სულ მოსახლეთზე, საშუ-ალოდ სამი ისტორიოსი, ოთხი ეტქქინი, ერთხანებური ინჟინერი და ოთხი მეხუთედი გინეკოლოგი მოდის, რას იტყვი, ჩემო ნათია, ხომ ვიქნება გენიალური გამოშვი-ბელი? ახა, შენ შეგიძლია ჩემზე მეტურება წერო, ოღონდ პიციდეთ, მონორარი უნდა გამოყო.

ლევანი. — (ნიკას) ახლა, ალბათ, სხვას გაუშვებენ არა, რე-ვიზიაზე?

ნიკა. — ალბათ.

ლევანი. — ჰოდა, ყველაფერი ისე მოხდება, როგორც უნდო-დათ, შენ კი შენი სისულელით სანასურც დაცარგე.

ნათია. — სამაგროდ, ახლა ჩვენთანაა, ახე არა სიხბის? ნუგზარი. — რა თქმა უნდა, სჯობს, ჩემო ანგლოზო, თუ ისევ არ მინერტა თავიო ძროხები და ტრაქტორები, ამა, ნი-კას დაბარუნების სადღერძლო შევსავო.

ნიკა. — თქვენ როგორ ხართ საბჭოში, მუშაობთ?

ნუგზარი. როგორ არა, ზოგიერთი (გოლოვას გადახედავს) მიმდების მდივანია, ზოგიერთი აჩქვენი ვმუშაობ, ზოგ-მაც მთარგმნელობის მისეო ხელი, „საწვარგართული ლი-ტერატურა ქართული საზოგადოლოს ვაგვით ქართველ მკითხველს“, უფროდ-გაწვითები არ მოვდიოდა? ზოგაც არ ვმუშაობ, ვილალოდები სამსახურს და ცვოცხლობ ასე. — ნაქანებისგან მიწამულდ მაგრბი.

ნიკა. — მამუკასი რა იმისი, ენგურბესუვა კიდევ?

ზაზა. — არა, ახლა გელოვებთან ყოფილა შთაში, წიადისეულ სიმდიდრე ეტებს საშობილობათის.

ნიკა. — თბილისში არ ყოფილათ?

ლია. — როგორ არა, გუნიწინ დაუნახავს რუსთაველზე თემო კაკაბაძეს, მაგრამ ჩვენთან არ მოდის. არ გვაჯერებლობს, გენიო. ■

ნუგზარი. — კარგი, რა, ანგლოზო, რატო ვიყვარს ასეთი ლაპარაკი, ჩას ქვია, არ გვაჯერებლობს, მაშინ იყო და მო-ვიდა ის კაცი და კინაღამ შექვამთ, ისეთი ამბავი ატებთ.

კახა. — რას ლაპარაკობ, რა ვუთხარიო ჩვენ, პირიქით თვი-თონ დაგვამანდა იქეთ, სულ უსამტურები და უსინდისო-ები გვიხბის, პოდა, ჩვენ არაფერი არ უნდა გვეთქვას? მა, მიზნობარი; არაფერი არ უნდა გვეთქვას? და სერთოდ, გა-პირა საქმე თავისი „გმირული“ საქცილებით.

ნუგზარი. — რა გმირულ საქცილებზე ლაპარაკობ?

კახა. — რა და, სულელია ის თქვენი მამუკა, დონ კიხიტი და კიდევ რა ვიცი, რომ იკლდე, ჩემო ნუგზარ, კაცი რომ მარტო ცილილობს ქვეყნის გასწორება და ახლის შექმნას, პრიყვია და მეტი არაფერი, სწორედაც სიბრყველა ან კო-რჩაგინობით სპეკულაცია, ოციანი წლების რომტკაცა.

ნუგზარი. — ელაპარაკე ახლა ამას.

ხათუნა. — ლია, უიშე, სულ მაგნიფიკენტობა, რუფა ჩამოვიდა მოსკოვიდან.

ლია. — იუავი უყვე?

ხათუნა. — არა, დედაჩემი ელაპარაკე ტელეფონით, ფრანგუ-ლი საბოები ჩამოტუნანია.

ნათია. — ვაიშე, რა ფერები აქვს, ნეტა? როგორ მიწდა საბო.

ზაზა. — სათუ, კაცის არაფერი აქვს თუ იცი?

ხათუნა. — ტყავის კოსტუმი და მაღსტრუბები მაქვსო, სეაღ-დლით უნდა მოვიდეს ჩვენთან.

ლია. — რომელ საათზე? მეც ამოვალ.

ზაზა. — მეც მიწდა, ვნახოთ არა, ბიჭები?

კახა. — აუცილებლად. აღარაფერი არ მაქვს, ხომ ხედავთ, როგორ დავდივარ.

ლევანი. — საროჩები არა აქვს, ნეტა? არც მე აქვს ჩახაც-მელი, არადა, ამ სიტყვში სულ პაჭკითი ხომ არ ვიცი.

ლია. — მართლაც, რა აუტანელი სიტყვები დაიწყო, არა?

ნანა. — საშინ, ღებნა პარდაპირი.

ნათია. — ვაიშე, ხალხო, ქალაქგარეთ არ წავიდეთ?

ნუგზარი. — გენიალური ხარ, ჩემო ანგლოზო, ქალაქგარეთ ვასვლა მართლაც რომ დიდებულეა ზარია.

ხათუნა. — ჰოდა ამ შაბათ-კვირას წავედით, მეტის გადაღება არ შეიძლება, რა არის, ბოლოს და ბოლოს, ათი წელია მი-ვიდივართ და ვერ წავესულვართ.

ჭაჭა. — ხათუნა სწორია.
 ხათუნა. — აბა, ვინ არის თანახმა ეს შხაბთ-კვირა გავატარო ქალაქგარეთ?
 ნათია. — ნიკა, ხომ წამოხვალ?
 ნიკა. — ოთხი წელია, სულ ქალაქგარეთ არ ვარ, თუმცა, რა თქმა უნდა, თქვენთან ერთად წამოვალ.
 ხათუნა. — ძალიან კარგი, ლია, ერთი ფურცელი და ფანქარი მომიტანე!
 (ღოს მოაქვს, ხათუნა მედიკოსთან წვდის).
 ხათია. — აბა, ჩამოწერეთ, რა გვჩრდილება?
 ნუგზარი. — ვასლუ სამშაბოს არ ჩამოწერეთ?
 ლია. — აცალე, ის არ ვარგა.
 ხათუნა. — პირველი, ავტობუსი!
 ლევანი. — ზაზას დაავადებო, ბიძამისი უშვიბი...
 (ზაზა თავს აწვინებს).
 ხათუნა. — გოჭი, ინდური, წიწილები, ხორცი.
 კახა. — ხორცი რაღვინე კილოგრამი?
 ლია. — ხუთი გვეყოფა.
 კახა. — ლია, ნუ გადაჭრე, ხუთი კილო ხორცი რას გავზამს ამდენ ხალხს?
 ნათია. — გოჭი იქნება, ინდური, წიწილები...
 კახა. — ხორცი მაინც სხვაა, ჩაქაფული ხომ უნდა გავაკეთო?
 ნათია. — კი.
 კახა. — შერე მწვადები? ათი კილო მაინც გვინდა.
 ხათუნა. — კაი, ბატონო, რვა კილო იყოს, კიტრი, პამიდორი, ხილი, საშაშრო.
 ნუგზარი. — საშაშრო ორი მანეთი ღირს კილოგრამი.
 ნათია. — ვაიმე, საშაშროს გარეშე როგორ შეიძლება?
 ნუგზარი. — მე, ჩემო ანგელოზო, ფასი ვთქვი მხოლოდ, ვინ თქვა საშაშროს გარეშე შეიძლება?
 ხათუნა. — ჩვენც ვიყო, ბატონო, ფასი, მაგრამ არ ვუვირგავთ, ფხაღელულობა, ფხაღს და ლაღობის დედაჩემი გავგიყვებეს.
 ლევანი. — ყველაფერი ყველაფერი, მაგრამ ღვინო?
 ლია. — ღვინოზე ბუბუბა იზრუნეთ, თუმცა, რაც ცოტა იქნება, მით უკეთესია, გაიღუმებთ იქ და ჩვენი საპატრონო გახდებით.
 ნუგზარი. — ნუ გეშინიათ, თუ დღევანდელ მიღვა სპემე, არც თქვენ დაკლებთ ხელს.
 ნათია. — ესე იგი, მივდივართ, არა?
 ნათია. — ვაიმე, რა კარგია.
 (რეკავს ტელეფონის ზარი, ლია მიდის აპარატთან, იღებს უტრამილს).
 ლია. — ალო, ლლი ხარ? სად ხარ, გოგო, ახე უნდა დაკარგავ? უტრამი აქა ვართ. იცი, ნიკა ჩამოვიდა სამუდამოდ. მო, რაო! არ გამაგო, როდის, შხაბს? ვაიმე, რა კარგია, უჩაღ, გენაცავლე, უჩაღ, პირველ საათზე? როგორც იქნა, შენი ჭირიმე, როგორ გამეხარადა.
 ლევანი. — რა მოხდა ასეთი?
 ლია. — მაცალე (ხელით მოიცილებს ლევანს) მოვალ, როგორ არა, მანადლე გამოვივლით, ზვალ დღითითე, უჩაღ! კაი, ზვალ ეფორიათო, ნუ დგობთ, გოცენი, ძალიან ბევრს, მო, შენი ჭირიმე. (დადებს უტრამილს, წამოხტება, ტაშს შემოკრავს). ლალი თხოვდება, შხაბს აწერს ხელს.
 ნათია. — ვაიმე, მართლა?
 ლევანი. — ვის მიყვება?
 ლია. — აპოლონი კახიას, ალექსანდრეს შვილს.
 კახა. — ლაღის კათედრის გამგის?
 ლია. — მო, შხაბს, პირველ საათზე აწერენ ხელს, გოგოებო, როგორ გამიხარდა, რა უჩაღია არა, ლალი, მაინც მიადწია თავისას.
 ლევანი. — მოიცაო, მოიცაო, აპოლონი კახიანი. აი ის, ქაჩალ ბეგეშოტს რომ ჰგავს?
 ნათია. — რა სიტყვაა ახლა ეს, ბეგეშოტს? გადასარევი ბიჭო,

დისერტაცია დაიცა, მანქანა, ბინა. ყველაფერი სათიქმად აქვს აწერილი.
 ლევანი. — (ირბინით) სიკის ფრმის საათით.
 ნათია. — თუ არ მუშლება, ზოგერთი ოცნებობდა „სეუგოე“. უცხოელბასც კი დასდევდა, როგორც მახსოვს.
 ლევანი. — (წამოდგება, მიდის ნანასთან) ნანა, უნდა გავყო, გაუმარტოს აპოლონი კახიასი ხალხო, ძლივს არ ვნახე ნანა მწონიერული კაცი. აბა, შევახსოვო ჭიჭი და ფუტე ადგილი შევსვაო ლლის და აპოლონის სადღერამელო.
 რამ დენიმე. — შეგვასო, შეგვასო!
 ნუგზარი. — ლევანის გემოვნა სწორია, გაუმარტოს ანგელოზებს! აბა ერთად, ერთად, მა, ანგელოზებო, ვეყოფობო, არა, შხაბს! მო, მო, რას მწუხერაგი!
 ხათუნა. — ხალხო, კეიფი ერთია, მაგრამ საჩუქარი? უსაჩუქროდ ხომ არ მივლით?
 ლია. — ნართლი ხარ, ჩემო ხათუნა, უსაჩუქროდ როგორ შეიძლება. (ჩაქვდება სადარბაზოში, იღებს ქალაღს და ფანქარს) აბა, სმენა იყოს და გავგინება, მოვიფიქროთ, ხალხო, რა მივტანათ.
 ნუგზარი. — იჩიაურის „ჩეკანკა“. გუმინ ვნახე ხალხონი. შეიძლება ჭერას არ გავიღვადო.
 ხათუნა. — გენიალურია, რა ღირს?
 ნუგზარი. — ფასი არ მახსოვს.
 ლია. — ფასს რა მწიწნელობა აქვს, ნუგზარი ფასსაც გაიგებს და ფულსაც შეგროვებს.
 ნათია. — ვაიმე, გოგოებო, უკვავლები?
 ნათია. — კალთა არ ჭრებია?
 ლევანი. რა თქმა უნდა, შამანურებით.
 ლია. — გადაწყდა! კალთის საქმე, ლევან, შენ და კახამ მოავარეთ, გადასარევი უნდა გააკეთებინათ, რაც შეიძლება მეთი მიხაკები,
 ლევანი. — კი, ბატონო.
 ლია. — მსებეთაში უნდა გააკეთებინათ, მამულაშვილის ბაღში. ■
 კახა. — მცეთაში?
 ნათია. — აბა, თბილისურ კალთის ხომ არ მივიტანო, არ გრცხვენია?
 ლევანი. — კი, ბატონო, იყოს მცხეთაში.
 ლია. — კიდევ?
 ნუგზარი. — კიდევ რაღა გვინდა?
 ნათია. — ვაიმე, გოგოებო, ნამცხვარი?
 ლია. — სწორი ხარ, ჩემო ნათია, უნამცხვროდ როგორ უშეძლებდა?
 ნუგზარი. — ვაჰ, ნამცხვარიც ჩვენ გამოვაცხოთ?
 ხათუნა. — ნუ გეშინიათ, ისე, კარგა მამაკაცა ყველაფერი უნდა იცოდეს, ნამცხვარს ჩვენ გამოვაცხოთ, ნიკა მოგვეხმარება, მო, ნიკა? ■
 ნიკა. — მე და ნამცხვარი?
 ხათუნა. — მო, ბაზარში წავეყვი, ორმოცეკერცხიანი, არა, გოგოებო?
 ლია. — გრანდიოზული უნდა იყოს, ორმოცეკერცხიანი მაინც, სურსათს ნიკა მოიტანს.
 ნიკა. — ოლოდ ჩამომიწერეთ, რა უნდა ვყოილო.
 ნათია. — შეც წამოგვყვებო, ნიკა, ღებეთო ჩემო, რა ბედნიერია ლალი.
 ნუგზარი. — ანგელოზო, შენ გახიზოვდი, გენაცავლე, და ასკერცხიან ნამცხვარს გამოვიცხოთ.
 ლია. — მე გგონი, ეყოფა, არა, ხალხო?
 კახა. — ნამცხვისათვის საწილები არ დაგვიწყნდეს.
 ნიკა. — მცხეთაში იწერენ ჭვარს?
 ლია. — მამ, აბა, როგორ, მო, მართლა, ჩვენ მანქანები უნდა ვიშოვოთ, ზაზა, ბიძამუნს სისოვე, რა?
 ზაზა. — სამი ვოლვა გვეყოფა, გგონი, არა?
 ლევანი. — ოთხი აქობებს, რა იცი, ვინ შემოგვიწრდება. ვაჰ, (ზაზას ფეხსაცმელებზე დააკრძვდება) ეს რა შუტები და-გორტაჰს, ადვილ ერთი წუთით, ნიკო, ხალხი!
 ნათია. — ვაიმე, რა მაგარია? სად იშოვე, ზაზალო?

ჯ ა ზ ა. — თემომ ჩამომიტანა იტალიიდან.
 კ ა ხ ა. — ბიჭოს, რა მავარია, ვაიარე, სუფთა ფერმაა, რა.
 ხ ა თ უ ნ ა. — უმიტ, მართლა, ლია, შენი საქაბე მარევენ, კინალამ არ დამავაწყდა.
 (ლიას საქაბე გამოაქვს, ტანზე მოხიხვებს).

ლ ე ვ ა ნ ი. — ლია, ნახეთ, ხალხო.
 ლ ი ა. — მიხდება, ბავშვებო? როგორ მოგწონთ ჩემი ახალი საქაბე?

ნ უ გ ზ ა რ ი. — გადასარევი, ანგლოზო, შეშლი კაცს.
 ხ ა თ უ ნ ა. — ბრწყინვალე საქვრია, რა ფერია, არა? ნახეთ, ნახეთ, როგორ ეღვას, იცი, ამას როგორი შეყვანა მოუხდება. სწორი, წინ შეკრდუე ნაკეცება და მხარიათ დიდი თეთრი ვარდელი, ხომ წაღარული იქნება, არა?
 ჯ ა ზ ა. — მე მგონი, ფურჩალები უფრო მოუხდება.
 ნ ა ნ ა. — რას ამბობ, ფურჩალები ბორღო ფერს?
 (ლია სარკესთან მიდის, ნაჭერი ტანზე აქვს შემოკვეული).

ლ ი ა. — ისე იგი, მოგწონთ, არა?
 ნ ა ნ ა. — შესანიშნავია, ლია, ხათუნა სწორს ამბობს, ნაკეცები მოუხდება და ვარდი.
 ნ ა თ ა. — ვაიბე, ხალხო, ამ დღილი ჩვენს ქუჩაზე ვიღაც ბიჭი დაჭრეს.

ნ ა ნ ა. — რაინარი ხარ, ნათია, საიდან ვაგახსენდა ახლა ეს?
 ნ ა თ ა. — ვაიბე, ნანა, რატომ მჩხუბებენი, მატყრიას ვუტურებდება და სისლი ვაგახსენდა, იცი, ხალხო, ერთ ბიჭს ოთხი სტედა და მერე დანა დაარტყვეს.
 ლ ე ვ ა ნ ი. — დასარტყემლი იყო, ალბათ.
 ნ ა თ ა. — არავინ არ მიეშველა.

კ ა ხ ა. — რატომ უნდა მიშველდებოდა, ეტყობა, იმ ხალხს თავიონ ანგაგროს ქვინდა, რაკომ უნდა ჩაერო სხვის საქმეში?
 ლ ე ვ ა ნ ი. — არ ვიცი სწორედ, ახლა, ჩემო მამო, ისეთი დროა, ყველამ თავის თავს უნდა მოეპაროს, ფრხობილად უნდა იყოს კაცი, რა, იცი, რამდენ ოხერს და მამაძალს შეიძლება გადაეყაროს. ვახსოვს, კახა, ამ დღეს ავტობუსში ქურდები რომ ამოვიდნენ?
 კ ა ხ ა. — როგორ არა?
 ნ ი კ ა. — მერე?

კ ა ხ ა. — მთელი ავტობუსი გაწმინდეს, მე და ლევანმა შევაძმინეთ, მაგრამ თავი ისე დავწინდეთ, ვითომ ვერ ვხვდებოდით, ჰოდა, ჩვენ არც კი მოგვკარებთან,
 ხ ა თ უ ნ ა. — სწორადღაც გეჩიათ, კიდევ კარგი, დანა რომ არ დაგარტყათ.

კ ა ხ ა. — არა, ბიჭო, ვილაცას შევაჯავდა თავს.
 ნ ა თ ი ა. — ვაიბე, მართლა, მამუკას ნეტა მელავი როგორ აქვს?
 ნ ი კ ა. — რა მელავი, რა დამეგობრათა?
 კ ა ხ ა. — არ იცი? ჰო, თუმცა, შენ საიდან უნდა იცი, დავარეს!

ნ ი კ ა. — რას ამბობ, სად?
 ლ ე ვ ა ნ ი. — მეტოს ღირსი იყო, რას ეჩრებოდა სხვის საქმეში, მაგ კაცის ვერაფერს გაიგებ, დაბრდა და მაინც ვერ ისწავლა ჭკუა, მართლს უნდა ვაასწროს ის ქვეყანა.
 ნ ი კ ა. — ამისხინეთ, რაშია საქმე?

კ ა ხ ა. — რა და, ვილაცებში სადარბაზოში თურმე მორგეს იეთებდნენ და მამუკა მივარინა, რას აკეთებო, რაკომ ილუპათ თავსო, ჰო, რაღაც ასეთი კერტინული მორალი წამოშუქეთა, მერე შპრიკი წარათო თურმე და დაამებრია, რა მისი საქმე იყო, ჰოდა, გაურტყეს.
 ლ ე ვ ა ნ ი. — მეტოს ღირსი იყო, კიდევ კარგი, რომ არ მოკლეს.

ნ ი კ ა. — რას ამბობ, ბიჭო!
 ლ ე ვ ა ნ ი. — რას ვამბობ და სიმართლეს, ჩემს კიბებზე საბიოთხი ნახებუარი ყოველთვის იტყობს მთავოს, თუ მეტი ჭკუა არა აქვთ, ღმერთმა შეარგათ, არა, ბიჭო, მავთუ შევკვალა თავს, ასემე უქნიათ, დარბოზანი დაუღვლიათ. მე ჩემი საქმე მაქვს, იმამ — თავისი.
 ნ ა ნ ა. — ლევანი სწორია, იმთ ხომ შეეძლოთ, მამუკა მოეკლათ, თორმე ახლა მაინც ისეთი სიფრხილდა საჭირო, ისეთი სიფრხილდე, სწორი არა ვარ, ბავშვებო?

კ ა ხ ა. — ხომ იცით, მე სიგარეტს არ ვწევი, არც ვეიფლებო, ჰოდა, ერთხელ ქუჩაში მოვიდარ და გამაჩრებს, ღმერთმა კები იყვენენ: „სიგარეტი მოგაგწვენივო?“, „არ ვწევი“-მეტი“, „ჰო, მთელ დღეშიან არა მაქვს დასამალი, „რაკომ არ ეწევი მერე ახსელა კაცი, რას უდღიო?“ და ისეთი მგეფეს, ისეთო... ძლივს დაუხსნელი ხელიდან, მას მერე, ძმარო, ეხიოთ დღე დამაქვს სიგარეტიც და ასანთიც, აი, (ლილას ვიხილავ სიგარეტს და ასანთს) რა ვიცი ვინ ვინ შეხვდება და კიდევ რა შარს ამიტებს.
 ნ ა ნ ა. — კახა, „ფერია“ მომამეწენ ერთი ცლიო.
 კ ა ხ ა. — არა, ძმარო, რა ვიცი, სად დამეჩრებდა (კოლოსს ვიხილავ იღებს). ჰოდა, არ იცით მამუკა რა ნიხობა, ვითომ ძალიან მაწმინდა, ყველდ დღითი ირფუთიან ვერცხვს რომ აბრევ და ტანს იყენებ, რა ჭანდალად ვინდავო, მე, ძმარო, ჭანბრეულიზა და ხილამაზისთვის ვვარჯიშობ, ვიდაც არ მოქუჩაში ცხვირი-პირი დავამებრეო იმიტომ კი არა, ეგ მამუკამ იეთხოს, მეორეჯერ დანას მელავსო კი არა, მუტუღი რომ გაურინას, მაინც ნახოს.

ნ ა ნ ა. — კარგი რა, რა სისულელდს ღმერთარავო.
 კ ა ხ ა. — სისულელდს კი არა, სიმართლეს ვამბობ, ელმეზნარულ ჭეშმარიტებას, ყველას თავისი საქმე აქვს და სხვის საქმეში ცხვირი არ უნდა ჩაყოს.
 ჯ ა ზ ა. — ხალხო, სულ მავაწყდებოდა.
 ნ უ გ ზ ა რ ი. — შენ რა ყველაფერი ვაგწვედა, ჩემო ანგლოზო, არ ვარჯა ასე. შენს ახაში ნადერდა აფროსკლეთოზის ნიშნები, ისე, ჩემო კახა, ვინაზე ქუჩაში შუალამით, როცა ირგვლე ბნელა და არავინ არაა, ნაყინი ის აპარული ხაქაპური რომ მოთხოვოს, რას ირას, ჰა?

კ ა ხ ა. — კარგი, ჰო.
 ნ უ გ ზ ა რ ი. — რა, კარგი, არ შეიძლება ვინცს ხაქაპური მოუნდეს და მოთხოვოს, მამო, მაშინ რას ამარებ?
 კ ა ხ ა. — ჯაჯა, რა უნდა გეთქვას?
 ჯ ა ზ ა. — დამაგწედა, ამის გადამიღებს (ნუგზარზე) რა დავგებობთა.

(ისთვის ზარის ხმა, ლია კარს აცხებს. შემოღის სურა).
 რ ა მ დ ე ნ ი ე. — ზურა! სადა ხარ ალენ ხანს?
 ზ უ რ ა. — გამარჯობათ, ხალხო, ან, ნიკულ! საიდან სადაო, როგორ ხარ, ჩემი ბიჭო, როდის ჩამოდი?
 (მიღის ნიკოსთან, გაღებუეევა).

ნ ი კ ა. -- ამ დღითი.
 ნ უ გ ზ ა რ ი. — თანაც სამუდამოდ, და თუ კაცი ხარ, ახლა არ დაუწყო გამოთიხვა, რაკომ სამუდამოდ, რაკომ არ ვაგხის ის კაცი პენსიოში. რაღა მაინც დაქვეყნე შენ ვაგეშვებს შესაზომებულად და შენი საქციული მაშინდენ გამოსვლას ჰვასო. ანდა ტრაქტორები და მოზარები უშენოდ როგორ გასლებნო.
 ზ უ რ ა. (ნუგზარს) — მოიკა, ო, არაფერს არ ვეეთხებო. რა მოგივიდა?

ნ ი კ ა. — სუმრისი, კაცო, არ იცი მაგას ამბავი?
 ზ უ რ ა. — როგორ არა, ისევე მიგეც კლახის დონეზე, პითავრას რომ აიგებებდა, იგივე მანერბე დარბა, (ლილას) ლია, საქმელი არაფერი გაქვს? წაქცევაზე ვარ, ღიღის მერე ლუკმა არ ჩამიღდა პირში, გამოვხავადი, დამიპირა დღეს კლინენტი ნიკოლაევიჩი, ჩამქეც კაბინეტში და თურმეტი ხელი ჰადარკი მეთანაწა, გამოსკდა თავი, არადა, გამომარჯა მიღებდა.
 ნ ა თ ი ა. — ვაიბე, ზურა ნიკოლაევიჩი ვინა?
 ზ უ რ ა. — ვინაა და ჩემი მმართველი, ვითომ არ იცი, ათასჭერ მაქვს ნათქვამი.

ნ უ გ ზ ა რ ი. — (ნიკას) — ხომ ხედავ, ჩვენ კიდევ ერთი დღი კაცი გუყავს წყალთა მეურნეობის სამმართველოს მმართველის საყვარელი ფაფორტი, იგივე რეფერენტი, ანუ პირველი თანამუშევრ, კულტურულ საგანმანათლებლო დარგში.
 ნ ა ნ ა. — უი, მართლა, წყალი რაკომ არ მოდის, წყალს?
 ზ უ რ ა. — ახლა სამი დღით შეწყვეტენ, ახალ შეარბადენ უერეთებენ — რაც მართალია, მართალია, ძმარო, წყალი კი გენადლური გვაქვს, თბილისისთანა წყალი მთელ მსოფლიოში არც ერთ ქალაქს არ აქვს.

ლევანი. — ერევანს, ერევანსაც მაგარი წყალი აქვს.
(შემოდის ლია. ხელში ბუტერბრული უჭირავს).

ლია. — ამა, პური ცოტა ძველია, აქ დღით არ ჩავსულვარ მაღაზიაში.

ზურა. — (გამობრუნებს) — არა უშავს, მაღლივლი ვარ, ჩენი გოგო, (იღუპება) ვარა, ხალხო, კინაღამ არ დამავაწყდა, ამ დღით მამუცა ვნახე.

ლია. — მამუცა?
რამდენი გ. — ნაშუა? ხად იყო?
რამდენი გ. — ხად ნახე?

ზურა. — ნეტა არ მენახა, არ იცით. ნავის ძალით საქმიანი, ქველმოქმედ თავის ამბავი, ვილც ტია ჰყავდა ჩანოუკა-ნილი, სენისას არ უნისწავენ თურქი თუ რაღაც ამდგევარი, სამუშაოს დროს დასაწინააღი, რაღაც შოა ჩამონგრეულია.

ნათია. — ვაი-უ, შოა ჩამონგრეულია?

ზურა. — შო, შოა თუ რაღაც რია, აი, გეოლოგები ნიშნით რომ ტრიაწ, შტოლნი, შოდა, შიხარა: „თუ ცვლილია, ერთი წუთით გაფორმით, ვილაპარაკოთ“ კლიმენტი ნიკოლაძევინი კეთილი იყო, თორმეტამდე არ ჩამოვიღოდა და მეს სულელი წავიღე, ვიფრტე: ვაქთავა, ჩას შერბის, რას აიხრებს, როდემდე აპირებს ასე გვიფრტე შოა-შოა და ტყე-ტყე ხეტიალს-მეთქი, ანდა უნივერსიტეტი რომ მიიტაცო, იმას რაღას უპირებს-მეთქი, გეოი ხარა გეოგონია, აქეთ არ იწმინდა, უფრო სწორად, უკვლას მოგვდა, მაგრამ სა მო-გვდა, ვახსოვო, სკოლაში რა დარტყმული იყო, რაღაც იდებოთ და კეთილშობილი აზრებით დატენილი, ზუსტად იგეგო.

ლია. — რაო, რა გითხრა ასეთი.

ზურა. — რაო და როგორ არ მოგწეინდათ — როგორ არ გცხებენიათ თქვენი ახალგაზრდობა...

კახა. — (შეაწვევტირებს ზურას) ოქროს ხანა რომ არ უთქვამს?

ზურა. — მაკლე, მიიღო თქვენი ახალგაზრდობა ასე უსაკნოდა, ვილცის მიღწეადა, არ ჩუტრენებდა რომ გაატარებოდი, უსუო თავმოყვარეობა, ახ სინჯის მიანც არ ვაწუხებთ, რომ რაიე კაცური საქმე მონახობო.

კახა. — (იგივე ირინოთ) — კაცური საქმე (ონახოთ და ერსა და ქვეყანას გამოადგეო, კი, ნამდილოდა, ასე იტყოდა, ხელწერაზე ცვნობ, მამუკას ტონია, სტილიც დაუსულა.

ლევანი. — (ზურას. — შერ, შენ რა უთხარი?

ზურა. — გაგვიათ ასეთი რამე? კაცს შუხვდი, ვიფრტე: ცოტას გაფრთობით, დავლაპარაკებო, სკოლას და ბავშვობას ვაიხსენებო-მეთქი და ლანძღვა არ დამიწყო.

ნანა. — ეს არაფერი არ გითქვამს?

ზურა. — მაკლეო, თქვენზე შიხარა: (გოგონებს მიმარტავს) „იმათ მიანც არ რტყენიათ ბავშვობისა გუფრანსტებობისასწავლი უსუო ცნებით მავსტალო თარგანენით რომ წაიწიწეხო, შილცი სიცოცხლე წინე ბოლომდე რომ არ წაუტოხავთ და ახლა თითოეულს თავი უორე ხანძლე და ურტყებე ნაკლებად რომ არ მიანიათო“.

ნათია. — ზურადა ასე უთქვა? ვიძეო...

ზურა. — ზურადა. „შილც დამბებს თაყვანისმცემლებზე კო-რტობი, უცხოურ ბანდავებზე და პერანგებზე, მაღსტუტებზე და კოსტუმტებზე ლაპარაკობ რომ აღმებოთ, უყვინს და შუპანარტის წრუტის მეტი სხვა გასართობი ვერ მონახებოთ“

ლია. — გესმით, ხალხო, როგორ გასკლია თავს!

ნანა. — მაგ დებენარტის რა საქმეა, ჩვენ რას წავიცოხავთ და რას ვთარგნით, რომელი გამოქმედი არ რედაქტორი ეგ გამოტყვრა, გვისაოვნებს და ვთარგნით, თუ მას არ მოსწონს, ადგეს და ორიგინალი იყიბოს, როგორც ნახსოვო, ნავასაც ასწავლიდნენ სამაშვო ბოლდან ინგლისურს, ნისჩანტი კრტიმ!

ნიკა. — კარგით რა, რა მოგვიდათ?

ლევანი. — როგორ თუ რა მოგვიდა, ამას წინათ ჩამოვიდა და ასეთვე ბრიყული შეგონებებით აგავასხო, ახლადა და, ხომ გესმის, ზურასთვის რა უთქვამს, ვინ კითხავს, ძმაო,

მაგას, მე რას ჩავეცამ და რას დავიხრავ, შიხოლბო და ლულომენ, ხომ არ იშობარავს, თვითონ თუ არ უნდა შენის შრადელი იაროს თუ ენაშროვნება, ვინ მისცა მას ირინი უფლებდა, სხვის გეოვნებზე და ჩაესულბოა რომ ასე მხედლობს.

კახა. — არა, ბიო, რომ დაურქმებო: „ხად მუშაობით“, ჩაჩენი ბრალია, ამ ქვეყანაზე არქივით თუ არსებობს და ჩუტრენის და შიღვის თანამდებობა აღარ კირდებო. ამ ჰიდაქმი ჩემი სავალიობის ხალხი ყელამდე იხედავ, უსასოთი იკრე ბიჭია, ადგეს და, სადეც საქირია, იქ თქვას, რატომ ადგებ ადენ ხალხს უმაღლეს სასწავლებლებში და თუ შიღებზე, ხეირიანად გაანაწილონ კიდეც და სპასხურტიც უწოდო, თუ არ ღებო მანან ახლად გაწმინტება კანადელი, რომელმაც, რომელიცა უწესი, რაზე და როგორ დაიცვა დისტრატცია, ჭგუშობი არ შუვა, ლექცია ასე არ წაიკეთებო, იღებებოთ კაც მანაც თუ არაა, ხუტექს სტუდენტთან ხომ არ ვადლებო ჩემი ტვინისა და ცოდვის გენიოსიო, თუ ბიჭია, წავიღეს და იქ თქვას ეს, სადეც საქირია და მეგრ გველაპარაკოს, თუ მაგასათი მივადგეოთ უკვლავი და ვირბინოთ ტყე-ტყეში და ბინადრებში, უკარდებო წინეგაგრტყენილბო და თოფ-გადკადებულბო, თუ არ სიამაყნებს ჩვენთან მისცდა და იხედავ, წავიდეს და მიზნოს თავისი „კაცური“ საქმე და ასევე უქნია, კისხრე მრუტებია.

ნათია. — ვაი-უ...

ზაზა. — სხვის ქუხულ და მოვალეობაზე რომ ლაპარაკობს, ხუტორ თავს რატომ არ უფრტებს, ამ ხნის კაცმა ვერტყობ რომ ვერ გამოიფრტობა თავიდან იციანი წლების რომანტია, მაგას უღდა მარტომ გაასწროს ეს ქვეყანა, არ ხდებდა ასე, მაგასე კი ბიჭებს მოსტყებს რქები, არა ბიო, რა უნდა, ბოლოს და ბოლოს, ადგეს და დავანებოს თავი, მოგვრდებეს საერთო, წავიდეს, კისტეც მოიტტობს.

ყველა. — შო, შო, წავადეს, მოვრდებეს, ისევე უქნია, კისხრი მოიტტობს (აღდათან სუკლებმა სინალო, ისინი კვლავ ყუყანებენ). შიხაროს თავისი კაცური საქმე, წავიდეს, მოგვრდებეს. ქრება სინალო, ჩემდებთან. სინელიდან ისინი ნათის სცა — ვაიმე!

II მოქმედება

სცენაზე ყველაფერი უცვლელადაა, სახელოსნოში თენგბი წებს. მისულბოში ლია სარტყთან ტრიალებს, თმებს ისწორებს, ეკექლუტებს: საკუთარ თავს, მაგნიტოფონიდან მსუბუქი, ჭაზურ-ნი მელდლია ისმის, ზარი რტყავს, ლია კიდეც ერთხელ შესწორებს თმას და კარსიღებ მიდის.

მისულბოში ხორხოთი და გნაილი შემოდის იგივე შემადგენლობა, კონცინა, უფრტებთან დიასახლისს. ლევანი კიბიდან მიხავს იღებს და ლის აწუღის.

ლევანი. — ლალის საქორწილო თაფულდან მოვიარებ, თქვენც მალე გაბედნიერებულავით, გოგოებო!

ხათუნა. — რა ქორწილი იყო, არა, ბავშვებო?

ლევანი. — რა დენიო ქორწილად კახანებს?! არ დავგზობს შუქარწულით!

ნანა. — მე და ხათუნა შამანურს ვესმებო.

კახა. — ღვინო არ ვიცო და შოკოლადინი ნამცხვარი იყო რა-დავ გადასარტევა, შიდა ნაქვითი ვქაზე.

ნუგზარი. — ლია, ანგლოხო, ბორკიში ხომ არ გავქს?..

ლია. — ბორკიში არადა, ნაბუღლავი გავქს საღვად, ახლავე მოქმედბი.

(ისე როგორც წინა მოკმედეგებში, ასევე ყველა თავის აღგულს იკავებს, დარბაზის სიღრმეში ისე მიუღებთან ბანქოს მივლიან).

ლევანი. ნათურაღვეწ ბორჯომს ნაბეღლავა სჯობია.

კახა. — კაი, კაიო, ნუ სულღობო, ბორჯომისთანა წყალი მთელს მოსლოთოში არაა.

ნიკა. — უწერიათ აღმოუჩინათ კიდევ ესენტიუს ტიპის სამკურნალო წყალი.

ნათია. — მართლმ? იცით, ხალხო, უწერიაზე და შოვზე ამბობენ, რაღაც გადასარევიო. შეუდარებელი ხილამაზა და პეიზაჟები ყოფილა, მკერია, ჟურნე, ისეთი, ისეთი, როგორ გიხსრათ, აი, „სარასანი“ გამჭვირვალე, არა?

ნუგზარი. — ნათია, ჩემო ანგლოზო, ოზონის შეადგენლობა ხომ არ იცი რამდენია?

ნათია. — კი, ამბობდენი, მაგრამ დამაყვინდა — ოთხმოც პროცენტამდეა, მაგონი. (ყველანი იცინიან).

ნათია. — ვაიმე, რა გაკანებთ?

ლია. — არა უშავს, ნათია, იცინონ.

ლევანი. სიცოლის რა მოგახსენეთ და თავი კი ნამდვილად მაქვს გასაბეჭდი კახიანების ღვინის სმით.

ნათია. — ეგ ვითომ მხოლოდ კახიანების ღვინის ბრალია?

ნიკა. — კარგით ახლა, ნუ დებრით ერთმანეთს ირლანდიელი ექსტრემისტებივით.

კახა. — გაგიფო, სახმრით აფრიკის რესპუბლიკას ინდოეთის ოცენადი წყალბადის ბომბი გამოუვლიდა.

ნუგზარი. — ვინ გიხსრა, ანგლოზო?

კახა. — სამსახურში ამბობდენი, რადიო ვაღმოსცა.

ნათია. — ვაიმე, რა გვეშველნა?

ლევანი. — ჭორი იქნება, არ დაიჭროთ.

კახა. — ბიო, ჩივი ნათქვამი რატომ უნდა იყოს მუდამ ჭორი და შენი კიდევ სრულე ტემპარატე?

ლევანი. — ამიტომ, ჩემო კახა, რომ მე არასოდეს არაფერს არ ვუვები, უფრო სწორად, სხვის ნათქვამს არ ვიმეორებ. კახა. — დარწმუნებული ხარ?

ლევანი. — სრულიად.

ლია. — კარგით ახლა, გეყოფათ კინლოზა, ყუვა ვის გინდათ?

ნათია. — ხალხო, გაგიფო, მეტებს თეატრში სპექტაკლი დაუდგამთ, მსახიობები მაყურებლებთან ცეკვავენ თურმე.

ლია. — ეგდა აკლათ.

ნანა. — ბავშვებო, იცით მეტრებზე გამახსენდა, მოსკოვში ინგლისის სამეფო თეატრის გახტროლები იწყება.

ნათია. — ვაიე, როდის?

ნანა. — ოცი ივლისიდან, ზთელი შექსპირი ჰქონიათ ჩამოტანა.

ლევანი. — ნამდვილად იცი?

ნანა. — გუშინდელ გაზეთში წერია.

ნუგზარი. — უნდა წავიდეთ, ხალხო, აუცილებლად უნდა ვახიოთ, რას ამბობთ, ინგლისის სამეფო თეატრი, ოლივივი...

კახა. — ბილეთებს ვიშოვით?

ნათია. — ზაჯს ბიძას ვიხოვით, მე მაგონი, გვიშოვის.

ნათია. — რა სპექტაკლები აქვთ, ნინა, ჩამოტანალი?

ნათია. — სპექტაკლი კი არა და ამას წინათ გოგი უკლებამ, ხომ იცით? პო, წიგნი მოიტანა გერმანელი მწერლის კლინდორფის. დენ ნოინენს ლაიბენ დენ იუნგეს ვ". „ახალ-გაზრდა ვს ახალი ნენანი“ დედას გეფიცებით, ასეთი არაფერი წამიბიოთავს, მართლაც, რა პროზა აქვთ, არა, გერმანელებს?

ნანა. — ფრანგებს რა, ნაკლები აქვთ თუ? ბალჰაი, სტენდალი, ფლობერტი, ზოლა, მოსასანი, რომელი ერთი ჩამოვთვალოთ?

ლევანი. — ჩემი აზრით, ევროპას მეტრამეტე საუკუნის მწერლობა ჰუკავა ძლიერი, ახლა ყველას ლათინური ამერიკა ურჩებს.

ნიკა. — მე თუ მკითხავთ, რუსული პროზის დონეზე არაა არ ასულა, ჭრ მარტო ტოლსოვი და დოსტოევი არაა ღირს, ჩემებს და გოგოლს თავი რომ დავანერვი.

ნუგზარი. დიპლომატი ახლა უფროში კიბიანას, ხათო, ჩემო ანგლოზო, რაზეა ის შენი „ახალგაზრდა ვს ახალი ნენანი“?

ნათია. — გიფოს „ახალგაზრდა ვერტერის ნენანის“ თანამედროვე მეოცე საუკუნისეული ვარიანტია, რა წიგნია, რომ იცოდეთ, გაგიფება შეიძლება. თითონ „ვი“ რა ბიჭია, „ვი“ მთავარი გმირია, საინფორმაციო უნდა და გიფოს ნენანის მოთხრობის, საწყალი სიფილით ზის.

ნათია. — რატომ საწყალი?

ნათია. — თითონაც ილუკა, იმდენი ვეტირე. (ამ დროს ზარის ხმა ისმის, ლია მიდის კარის გასაღებად, შემოდის ზაზა, აცეკა შინსიდურე უტრია შიშის კოსტეტი, ყველი პერანგე წყნევე პალტუნი აქვს გაეცეცილებლი).

ლია. — შენ ზაზა, ზაზაზელი? პრობტო პრეტეტ, შეტეღო, ხალხო, რა კოსტუმი?

ნუგზარი. — ვაჰ, ბიქოს! ბიქოს! რა გამპარანკულია, შეტეღო, შეტეღო!

ნათია. — ვაიმე, რა კარგია, როგორ უხდება არა, ბავშვებო?

ლევანი. — ფრანგულია?

ზაზა. — არა, დედაშვილმა ჩამომიტანა შტატებიდან.

ლია. — გენიალურია, მოტრალიდი რა, ზურგიდან შეტეხელი, რა შვეიცარია არა?

ნიკა. — ძვირი ღირდა, ალბათ.

ზაზა. — ოჰ, ძალიან, ორმოცდათხუთმეტი დოლარი.

კახა. — ბრწყინვალეა, ძმაო, პირდაპირ შენს ტანზეა შეყერილი, მშველიანობა.

ნათია. — ცოლის თხოვაში, გაბედნიერებამი.

ზაზა. — არ გადამრიოთ, ამ კოსტუმში გიღა დამამბერთ?

კახა. — რომელი დედაშვილი, ზაზა?

ზაზა. — ვოვა, „მომოში“ რომ სწავლობს.

ლევანი. — დიდი ნიით იყო?

ზაზა. — ერთი თვე.

ნათია. — ძალიან ფელო?

ზაზა. — მკლანი, ზღაპრითა, დრო უტარებიათ, ნუღარ იტევი, ვაიმე, ხალხო, სულ დამაყვინდა: ტაქი მელოდება კვეთო, მანეთიანა მომეტი რომელმემ.

ლევანი. — სადაა, თუ ძმა ხარ, მანეთიანი?

ნიკა. — შიდი, მე მოგცემ.

(ლეგს გზიბიდან დულს, აძღვეს ზაზას, ზაზა კიბებზე ჩარბის, ამ დროს ყველ ვაისმის ზორბოცი დარბაზის სიღრმეში, ბანქოს ერთ-ერთი მოთამაშე ფორბოცი გაძეგე მავილის ქვეშ, მერე ასე ფორბოცი ფორს მთელ ოთახს. ყველა იცინის).

ნათია. — ვაიმე, გურამ, კიდევ შენ წააგე?

(გურამი თავს დაუქნებს, ამასთანაში ზაზა ბრუნდება).

კახა. — (ზაზას) კიდევ რა ჩამოიტანა?

ზაზა. — რა არ ჩამოიტანა, თავისთვის დუბლიონჯა უყიდა, ხალხო, კუფოდან შეიძლება გადასვლა, ისეთი არაფერი მინახავს ტეხამდეა, გრძელი, წილში გამოყვანილი. ისეთი მსუბუქია, არც ეი დაჭერები, ბუბუბუბოვით.

ლევანი. — მაგარიია არა, შტატები?

ზაზა. — რას ამბობ, გაგიფებულა ბიოი. ვაჰ! ნაბეღლავს ხაიმე? დამისხით ერთი ტეკია, რა უბედურება ღვირო ჰქონდათ, არა, კახიანებს?

ნუგზარი. — აბა, ბიოი, დღესაც ცუდად ვარ.

ზაზა. — პო, მაგარიია, წელან რუსთაველზე თამაში შეშვდა, ნაკაიძე. ხეღ დომ კინოში ახალი ფრანგული ფილმებს ჩვენება არისო და მოსაწვევებს მოგატანო, თან გაბენი და ევა გარდნერი თამაშობენ თურმე.

ნიკა. — ევა გარდნერი ხომ ეკვდარა?

ზაზა. — ევა გარდნერია, თუ ვილაცა, არ მახსოვს, მიკლედ, ცნობილი ვარსკვლავი.

ლია. — რა კარგი ბიოი ხარ, მიღვი, გაკოცო.

კახა. — ხალხო, სულ მაყინდებლად, ირინვა ჩაჩავა გაშორებია ქმარს.

ნათია. — ვაიშე, ვინაა ირინკა ჩაჩავა?
 ლია. — არ გახსოვს, ჩვენზე წინ სწავლობდა, გვანათყვალბედა გოგო, სოფო ლორენს რომ ჰყავდა, რასაც, კახა?
 კახა. — გუშინვე, მსახიობი რომაა, ცილფერთალება ბიჭი, ახალ კომედიაში რომ თამაშობს, იმასთან ერთად გაპარულა მათუშში.
 ნუგზარი. — რას ანბობ, მარტოა?
 კახა. — ირინკის და ხომ ჩვენთან მუშაობს არქივში, პოდა, დღეს ამობოდნენ სამსახურში.
 ნიკა. — მოიცათ, ირინკის არაა, თენგიზის რომ უყვარდა — ახზინაიძის?
 ლია. — პო, პო, გახსოვთ რა ამბავი იყო?
 კახა. — მოკლედ, მაგარი გაწამწიანა თურმე.
 ნიკა. — აკეთი უფას, ახა რა იქნება.
 ნიკა. — ირინკის ქმარი ვინ იყო?
 კახა. — ლევან გვარამაძე, მეთერთმეტე ტრესტის მმართველი.
 ნიკა. — ლმურთი ჩემო, ის იყო ირინკის ქმარი?
 ნათია. — იცნობ?
 ხათუნა. — შენვე ვიცნობოდა, ასეთი კაცი ქალაქში არ დადის, მიაღობ, ქედარა, რისიფერი ვიღვავა მუხს, გახსოვს იტა-ლიურნი ცენტრალის საღამოზე მაიკო რომ კინაღამ გავიღე?
 ნათია. — ვაიშე, გამახსენდა, გამახსენდა, ზანდის პიჯაკით და-დის, რა კაცია, ს უმა მოყენი საიგი.
 კახა. — სულდო ყოფილია ის თქვენი ირინკა ჩაჩავა, თქვენ რომ გვარამაძეების ოჯახში ცხვირდით, ქუთა შეიძლება მაგარი, რა მიწყობ:ლები არიან, რა ბულიო, რა ზარტატრო, რა როკოკო და ბაროკო, სუთვა ანტიკვარი, ავთის ვან-დო დუნაძეს, იმის ნათესავია, გერ, ხალხო, სუფრა გაწე-ყუხის ისეთი ურუქლით, თითო თენგიზ ირინკა ჩაჩავის მიწვე-ვებრებოდა, სულ ფრანგულ კონავერტი ვსვით.
 ნუგზარი. — პო, პო, შენ რას დავლევ? უნახიახარ თა, მოქიფეე უშუღი.
 ხათუნა. — მერე როგორ აცმევედა ირინკას, რა ბრილიანტე-ბიო, რა კაბებიო, სამი ნორკის შუბა ერთ ქალს, არა, არა, ნამდვილად დიდგენერატო ყოფილა!
 ლევანი. — ვინ?
 ხათუნა. — ვინ და ირინკა ჩაჩავა.
 ნიკა. — სიყვარულმა, ჩემო ხათუნა, ბრილიანტები, მარკიტე-ბიო და ნორკის შუბები არ იციხ.
 ლევანი. — კი ერთი, ბიჭო, რომელ სიყვარულზე ლაპარაკობ, მეოცე საუფუნვა ახლა, ხომ არ დაგვიწედა.
 ნიკა. — რა გვარია ის ბიჭი?
 კახა. — ვინ?
 ნიკა. — აი, ის მსახიობი, ირინკა რომ გაუყა?
 კახა. — ჩიქოვანი, თუ არ ვცდები.
 ხათუნა. — სწორია, სწორია, ალიკა ჩიქოვანი, როგორ არ გახსოვს, ნანა, სიმპატური ბიჭია, რობერტ ოსენს რომ ჰყავს.
 ნათია. — ააა, ეს ის არაა, თენგიზ ბურჯანაძისთან რომ დე-ლოდა? სხვათა შორის, თენგიზ ახს ნინათ ენაზე რესტორან-ში ვიღვე კაცთან ერთად, ვაიშე, გოგოებო, როგორ იქცე-ოდა, მივლ რესტორანს ეს-ოდა იმისი სიკლიო.
 ნიკა. — შენ რა, მარტო იჯავი?
 ნათია. — შეე? რას ანბობ, გურამ მაგალიძისებო შეგხვდა, გახსოვს, ნანა, ჩვენი ფილოსოფიის ლექტორი, სადოქტორო დაუცავს, არ დამაყენა: „უკავა დელიანთო“, მერე მიიზი-რა: „გახსოვს, რომ გვარამაძეობოდი. შე შენ სულ მოწყ-ნელიო“, იმდენი ვივინეთ, სხვათა წორის; ცილს გაცი-ლებოდა.
 ლევანი. — მერე რაღას უცდი, ჩემო ნათია, ფილოსოფიის მე-ცნიერებუთა ლექტორის ცოდლობა არა ურგო პერსპექ-ტივა.
 ნათია. — კარგი ერთი, ნუ სულდობო, ეგლა მაკლია სწო-რიდ.
 ნუგზარი. — ნათია, ჩემო ანგელოზო, შენ ერთი კაცი ლა-ლის ქორწილში კინაღამ თვითმკვლელობამდე რომ მი-ყვამეტ, თუ უცი?
 ხათუნა. — ვინა?

ნუგზარი. — ახა, თუ გამოიცნობთ, თუმცა, რა გამოცნობს უნდა, რაც იმ კაცმა ნათიას გულისთვის თავს უკლებს, რა ხალხდებოლები თქვა, რა ლექსები, რაღანი დღერი სვა...
 ნიკა. — რა ქარავნებიო ლაპარაკობ, ქორწილში ყველა სვანდ ლივის და ხალხდებოლები და ლექსებს ამბობდა.
 ნუგზარი. — მთავარი, სულ მთავარი.
 ნიკა. — თამაშე?
 ნუგზარი. — ანგელოზო, შენ ამ ბოლო დროს ძალიან გამე-რიხაი გხალ, გამოცანა ვერცხვია.
 ნიკა. — თუ რას ჰყავდა და დიდგენერატო.
 ნუგზარი. (წამობტება) დადამრებს ეს გოგო, რა აქვს ახლა იმ კაცს დიდგენერატოს? პირიქით, მივლი ჩვენი ჭავუ-ფანსაფარებიო ადვოკატო (ლიმბიო). რა თქმა უნდა, ნათიას ხართიო.
 ნათია. — კარგო რა, ბავშვებო, რატომ კინკლაობთ?
 ნუგზარი. — არაფერსაც არ ვინკლაობ, მოეწონე იმ კაცს და არ ვთქვა? ვაიშე, დედა, გასცდა თავი, რა გვახსენებ კახა-ბის ის ობრობა, ლია, ანალიტი, ან ზალატიო პირაშეო ხომ არ გქვს?
 ლია. — მოავიდეს ჩემი თავი, ნუგზარი, არა გვაქვს. გუშინ მეც ვეძებდი და ვერ უნახე, ძალიან გტყავ?
 ნუგზარი. — საფთქლებში მარტამას. გოგოებო, იცოდეთ, ვაფრთხილებო, როდესაც ვაფრთხილებს დაპირებო, სასი-ძორო ოჯახს ჭერ ბიჭები გავიშვით და ლინო გავცინი-ჭით, იცოდეთ, თუ ასეთი უმისი აღმზარდა მოგვინდა, იმ წუთშივე გამოცხოვის თაღლობის თვის, არ ვეცდები, ღმერთო, ეს ანგელოზოვით ბიჭი!
 ნიკა. — შენ ბრალია, ვინ ვაფრთხილებ, რომ სვამდი, ბოლს ვაზით დაღლითო რომ აიჩქე, რომ მოციეთ ის ვაზა, სა-ინტერესოა, რას იზამდი?
 ნუგზარი. — რას და სახლში წამოვიღებდი, ვერცხვარი ბრალი იყო, ქუთაისის ხომ არ გვიგანა, მერე კი შენს ქო-რწილზე სარქქად მოგვიტანდი. ვაიშე, დედა, არ გადაწყვე-ლილს ქორწილს?
 ლევანი. — რა არის, მარტოა, რა კარგი პურ-მარიალი ქო-რწილი და ღვინო ვეღარ იმეცხ?
 კახა. — ნაპოლინა ქორწილდათ გადასაწერი,
 ხათუნა. — არაფერიც, ჩვენი ზღინილი ტორტისინა არ-კეთი არ იყო.
 ზაზა. — პო, მართლა, წუხელის რა მომხდარა თუ გაიგეთ?
 ნიკა. — რაზე ამბობ.
 ზაზა. — აბსულდები გაუტარცავთ.
 ლია. — რომელი აბსულდები?
 ზაზა. — ჩემს პირდაპირ რომ ცხოვრობენ — წითელ სახლ-ში. დღესით, წახით, სახლში მარტო მოსახსნურე კალი-უფდა, ხანი ბიჭი შესხლა, უთქვამთ: „გაზის კანტორი-ში ვართო“, პოდა, ჩავიო არ დაუტოვებიათ, ისე გაუწ-ქედით შთელი ბინა.
 ნათია. — ვაიშე, რა ვუეშუებოდა, ხალხო?
 ლევანი. — რომტოვანდ ყოფილა ნაჩოსული ბანდა — ორი-ათისი კაცი.
 კახა. — რა იყო შენ?
 ლევანი. — ამერიკის ხმამ გაღმოსცა.
 ნათია. — სწორია, სწორია, გუშინ ჩვენთან ყოფილან მილი-ციონად ბებიაშობისთვის უთქვამთ: „უსტოებს კარი არ გულოთო“, როგორ მუშინა.
 ნიკა. — ტელევიზორშიც ხომ გამოაცხადეს, ფრთხილად იყა-ვით და სიგნალიზაცია დადგითო.
 ნუგზარი. — ამას წინათ განუგარავებიც ხომ გაქურდეს.
 ზაზა. — მთავარი, ბიჭო, მარტო ფული წარბის, აბსულდებიოთა კოწილის დასაღვეე ქაქცე არ დაუტოვებიათ.
 ნიკა. — ლია, უკავა კიდევ დარგარ?
 ლია. — როგორ არაა, ახლავე მოხვარშავ, კიდევ ვის ვინდით?
 ნიკა. — ბარემ უკვლავისთვის გვაკეთით, შე მოეგმზარბიო.
 ლია. — იჯავი, წაუღო ადრელებულია, ახლავე შემოვიან.
 ზაზა. — ნაღებში ქვენიოთ გაკეთებულა, არც ერთი ხმას არ იღებ-და თურმე, უკვლავისთვის სახლის პატრონივით ზუსტად

მიუგნით, კვეთი ფარდებიანი შავი მანქანა ელოდათ, ნაკურდული ჩემოდნები ჩამოტრიალდა.

ნუ გზარია. — ანგელოზო, რამდენ სერიოზიანი ეხ ფილმი?
ნათია. — აცხადე რა, ნუგზარ, რაბომ იგი შენ უკვლავფრის გახასხარავენა?

ლევანი. — შინაურის გაკეთებულია ნამდვილად.
ზაზა. — რა თქმა უნდა, აბა, რა იცოდა ვიღაც როსტოველმა აბუ-ლაძეებს რა მქონდათ და სად რა ეწყო.

(გემოდანი ლია და ნანა, ლანჩოთი შემოაქვთ ყავა)
ნათია. — უბრა, გოგოებო, ბათუმში ვიღაც აღნიშნა კოედი მარჩილი, ყავაზე მკითხაბის თუმცა, გაგივლიდა უფრო და ლონდა ყოფილან აპრელში; გადარტყია გოგოებო, უკვლავფრის ზუსტად უთქვამს, დაუხებია თუ არა ფინჯანისთვის, ბედნაცვალები ხართო, უთქვამს.

ნუ გზარია. — მგავს რა მკითხაბი უნდა, ჩემო ხათო, ახლა თქვინა ხნის ფიგო, ორჯერ თუ არა, ერთხელ მაინცა ქმარისეყოფილი.

ნანა. — (ნუგზარს) რა დევეტერტი ხარ?
ლია. — ხათუნა, კიდევ რა უთქვამს?
ნათია. — ლონდონისთვის უთქვამს: „დიდი გზა გეგლისო, თვითმფრინავისა და მატარებლისო“.

ნათია. — ვაიმე, გოგოებო, ლონდა საფარანგეთში არ წავიდა! კიდევ?

ნათუნა. — ქეთისოსთვის უთქვამს, ოჯახში დიდი წუხილი გაქყო, კაზინოში სახლა გარეულოო, ქეთისონ მშა ხომ ციხეში ზის, მოკლდე, რაზემ არ უთქვამს, ისეთი რიგია თურმე ისეთი, წინადალი უნდა ჩაეწეროს?
ნანა. — ხომ არ წავსულიყავით, გოგოებო?
ნათუნა. — მე აუცილებლად უნდა ჩავიდე ავჯისტომში, ისე მაინტერესებს, მტო ალარ შეიძლება.

ნუ გზარია. — გუმინ ვინ შემხვდა, რომ იცოდიდეთ.
ნათია. — ვინ შეგხვდა?

ნუ გზარია. — კუტუზოვა, ჩვენი მათემატიკის მასწავლებელი, ბაზრიდან მოდიოდა, გახსოვთ როგორ ხსნიდა? (ავჯარებს მასწავლებელს) მარცხენა ნახევარსიბრტყე. მარჯვენა ნახევარსიბრტყე. ზედა, ქვედა აინ მომენტა! რა გაცინებს ზედა, ბიუო? (მასწავლებლის შავიერ მიმართავს ზაზას).

ზაზა. მე მასწავ!

ნუ გზარია. — დიდა, დიდა, თქვენ, რას იღივებთ, ბიუო, კინტოსავით, ორიანი თქვენ!

ზაზა. — სიცილი მიწერთ მასწავ, ორანს?
ნუ გზარია. — არა, სიმღერაში, მაცადე მე შენ, გაგალოვართობ. მტე მეთოხედის ბოლოსი. (ზაზა, უკვე 1000 თავის მაგიერ) ხალხო, მეთათ კლასს ათი წლისთავი გადაუხვია, კუტუზოვამ მთხარა, თქვენ რას აპირებთო?

ნათია. — ვაიმე, მართლა, ბავშვებო, ათი წლის თავი არ გადავიხადოთ?

ლია. — აუცილებლად.
ნანა. — რა კარგია, მოდიოთ სექტემბერშივე გადავიხადოთ, გინდათ, ხალხო, ფორმის ტანსაცმელი მოვიადეთ.

ნუ გზარია. — ნანა, სკოლაში როცა სწავლობდი, მაშინ არ გეცოდა ფორმით, ახლა გინდა?

ლია. — გენისოვანი იდეაა, მოდიო, უკვლამ შეეცარეთ ფორმის ტანსაცმელი და ისე მივიდეთ, რა სასაცილო იქნება, არა! ბავშვებივით და თეთრი წინსაფრებით, ხომ კარგი იქნება, არა?

ლევანი. — თანაც კი ბანკეტი.
ნანა. — გადამწადე, აუცილებლად გადავიხადოთ სექტემბერშივე, ნეტა ახლა არადღეებში არ ეყო.

ზაზა. — მართლაც, რა გაუძლებს ახლა ზაფხულს, თანაც რა სიციხეა.

ნათია. — ხალხო, რა მოხდა, ბოლოს და ბოლოს, წავიდეთ რა სადმე, ამ შაბათ-კვირას, სირცხვილია, რამდენი ხანია ვაპირებთ და ვერ წავსულიყართ.

ლევანი. — კახეთში წავიდეთ.
ზაზა. — მე მგონი, ვარძაში წასვლა სჭამს.

ნათუნა. — მე რაბა მირჩევია, ნიკორწმინდის ნახვა არ მტობს?

ლევანი. — რას ამბობთ, კახეთს რა შედერება: თლგერი, ივანეთი, ალავერდი, გრემი, შუაშთა, რომელი ერთი ჩამოვითვალავო?

ნათუნა. — რაბომ ვითომ, რაბაში თუ წავალთ, ქუთაისში გავივლით, გელათში, ბაგრატის ტაძარს, სიათურია, საჩხერეში, სხებტრეში ავალთ, მერე რაბა, ნიკორწმინდა, ბარაჩინი, ცკავციხე.

ნათია. — ბავშვებო, ბოლნისის სიონი ყოფილა რაღაც გადასარკვი.

ლია. — კენჭი ვყაროთ!
ლია. — ნიკა ვყარია, კენჭი ვყაროთ.

(წამოდება, მოქცე ქალაქი და კალამი, წერს)
ლია. — პირველი — კახეთი, მეორე — რაბა, მესამე — ბოლნისი.

ნუ გზარია. — ეინწევნის რა დამავა, თანაც ნოსტემი ავალთ.
ლია. — მეოხებე — ეინწევნი. მებუთო?

ნანა. — არხაბი, შიომღვიმე, ზედაზენი, ვაიმე, რა წარსული გვექვს, არა, ხალხო?

ზაზა. მე მაქვს ერთი წინადადება, მოდიო, უკვლა შაბათ-კვირას ექსკურსიაზე ვიართო, მივლე საქართველოს მოვივლით.

ნათია. — ვაიმე, რა კარგია!
ლია. — აბა, ჩამოწერილია, ენახოთ, პირველად სად წავიდეთ, ფურცლები ლარანკაში ვყრი, მოდიო, ამოიღეთ!

(ლევანი იღებს).
ლია. — კახეთი!

ნანა. — რა მოხდა მერე, ჭერ კახეთში წავიდეთ!
ზაზა. — ამ შაბათ-კვირას, არა?

ლია. — რა თქმა უნდა ურთადდება, ხალხი აბა, ახლა ჩაწერეთო, რა გვექვრდება.

ნუ გზარია. — გასულ სამშაბათს არ ჩამოვწერეთ?
ნათუნა. — გვაყალი, ეს არ ვარცა!

ლია. — რაც შთავარია, ავტობუსი!
ზაზა. — ბიძახებს ვეძუვი და ვავახოვებს.

ლია. — (წერს) ცხე იგი, ავტობუსი ზაზას საქვა, მტოვე — ბაზარში პროდუქტებისთვის, რა გვექვრდება?

ნანა. — გოქი!
ლია. — ერთი გვეყოფა?

ლევანი. — გვეყოფა. ცოტა დიდს ავარჩეთ.
ლია. — დიდი არაა გემრიელი.

ლევანი. — კაა, ბატონო, მაშინ ორი პატარა გოქი ვიყიდეთ.
ნანა. — ცხე იგი, გოქი — ორი ცალი. (წერს) კიდევ?

ნათუნა. — ინლაური!
ზაზა. — ქაომები არ სჭობდა?

ნათუნა. — ქაომები თავისთავად იქნება, ტოთი ინლაური მაინც დაგვექვრდება.

ლია. რად გინდა ამდენი რამე?
ნანა. — კარგი რა, ნიკა, როგორ არ გვიწავდა, აბა მერეველსებლებით ბეტერბოლებით ხომ არ წავალთ. ვწერ: ინლაური — ერთი.

ნათია. — ათი წწილი მაინც დაგვექვრდება.
კახა. — თუ ქეთია, ქეთი იოხის თხოუთბეტი წწილი ვიყიდეთ.

ნანა. — მაცალეთ, ათი წწილი და ექვსი ქაომი, გვეყოფა, ქაომებს მოვზარუნო, წწილებს შევწავთ! კიდევ რა გვექვრდება, მოვიფიქროთ რამე, რა მოგივლიათ.

ლია. — ფხალეთულობა!
ნათუნა. — ფხალს და ლობიოს დედაჩემი გავაყეთებს.

კახა. — უკვლავფრე, უკვლავფრე და მართლა, ვინ გაყეთებს ამდენ რამეს?

ნათია. — რას?
კახა. — რას და გოქებს, ვინ შევწავს ქაომებს, წწილებს და რა ვიყო, საერთოდ.

ლია. — ჩვენი მოსამსახურე ჩამოვა წუნეთიდან.

ნათია. — ჩვენს მოსამსახურესაც ვეკუტვი.

კახა. — ავაშენათ ლტოტიმა!
ნანა. — მაცალეთ, რა მოგივლიათ, შემადგენინეთ, ბოლოს და ბოლოს, რა გვექვრდება.

ნუ გზარი. — წამიკებთ, გენაცვალე, რა გავქვს ჩამოწერილი?

ნანა. — ორი გოქი, ერთი ინდაური, ხუთი ქათამი, ათი წიწილა, ფხალეულობა და ლობიო.

ლევან. — ვიშე, ხორცი!

ნანა. — შო, შორთა, ხორცი, რამდენი კილო გვეყოფა?

ლია. — ხუთი კილო!

კახა. — კარგა რა, ლია, ხუთი კილო ხორცი რას გვიწამს ამდენ ხალხს?

ლია. — რატომ, კახა? გოქები გვექნება, ინდაური, ქათამები, წიწილები...

კახა. — ჩაქუფული ხომ უნდა გავაკეთოთ?

ლია. — კი, ბატონო.

კახა. — მწვადების გარეშე შეიძლება? ათი კილო გრამი ხორცი მაინც გვეკრება.

ნანა. — კი, ბატონო, ათი კილო ხორცი. კიდევ?

ნუ გზარი. — ღვიწი?

ნათია. — მოიცა, ჭრი სანთავე ჩამოწეროთ.

ლია. — ხოლ: ვაშლი, სხალი, ატამი, საწაშარი.

ნუ გზარი. — საწაშარი ორი მანეთი ღირს კილოგრამი.

ნათია. — ვიშე, ნუგზარ, საწაშარს ღირს როგორ შეიძლება?

ნუ გზარი. — მე ფახი ვთქვი, ჩემი ანგელოზო, საწაშარს გარეშე შეიძლება-მეთოქ, ზო არ მოთქვამს?

ნანა. — უიშე, სულ გვაფუძვლებოდა, კიდრი და პამიდორი.

ლევან. — მწვანელობდა წაწიკა ჩაწერე.

ნანა. — ახლავ!

ლევან. — ღვიწი რამდენი გვეყოფა?

ნუ გზარი. — შო, მართლა, ღვიწი?

ნათია. — ღვიწიზე ბიჭებმა იზრუნეთ.

ნუ გზარი. — ღვიწის მე გამოვიტან ქარხნიდან, ბიჭებზე დეკარტიანებს დირექტორთან.

ნანა. — ესეც ახე, შოვრჩიო, არა?

კახა. — ე, ეე! თქვენ რა ნამცხვრის გამოცობას არ აპირებთ?

ლია. — რა თქმა უნდა, ნამცხვრები აუცილებელია.

ნათია. — ვიშე, რა კარგია, რა ღირს გავატარებო, არა? ხომ გენიღურია, ბავშვებო?

ნუ გზარი. — ლევან, შენ კინოაპარატის წამოღება არ დაგაფუძვლებ.

კახა. — მეც წამოვიღებ ფოტოაპარატს. ლია, შენი მაგნიტოფონიც წავაღოთ.

(ისმის ტელეფონის ზარი, ლია მიდის, იღებს ყურმილს).

ლია. — ალო, დაბა, ლია ვარ. გამარჯობათ, ქალბატონო მათიკო, როგორ ხართ? გმაჯობოთ, დედაჩემი წუნეთშა, რამდენი ხანია ჩვენთან არ მოსულხართ, კარგა არაფერი ჩამოგიტანიათ? მა?

ნუ გზარი. — ვინაა?

ლია. — (ლო ხელს აფარებს ყურმილს) ჩენი სპეკულანტია, მათიკო, შო, ქალბატონო მათიკო, არ გამაგიჟოთ, უიშე, როგორ ვნატობდით, ფრანგული? ამოტანეთ რა, უკვლავურა წამოიღებ, აქ ჩემი ამხანაგები არიან, იმთავით უნდა რა-ღაცეები, ამბობსანდებით? ძალიან კარგი, გელოდებით, გმაჯობოთ, ქალბატონო მათიკო, გმაჯობოთ. (ღებს ყურმილს) გოგოებო, ფრანგული პენუარები ჩამოტანია და კაბები „ლიორის“ ფარმის, მექვიერ კია, მაგრამ გადასარტე რაღაცეებს შოულობს, ახლავე ამოვა.

ნუ გზარი. — კაცის არა აქვს რამე?

ლია. — ამოვა და ვნახავთ, აუცილებლად ექნება, მაგან რომ არ იშოვოს, არაფერი არაა ამ ქვეყანაზე.

ნუ გზარი. — ტუპის სიჭკვი მინდობა, თუკი იშოვის.

ლევან. — მეც მინდა საროჩები და ტუფლები, სულ შიშვლი დავდეარ, ხომ ხედავთ.

კახა. — მეც ვიღებ რამეს, თუ მომეწონა.

ნათია. — ლია, კაბები ნაწვლილად ღიორის შეკერილი არისო?

ლია. — შო, ჩემი შუბანისფერი კაბაც ხომ მათიკომ მომიტანა.

(ცვლავ ისმის ტელეფონის ზარი, იქვე მყოფი ზაზა ყურმილს იღებს).

ნუ გზარი. — და, და, ლია? სახლში გახლავთ, მე ზაზა ვარ, ჩაო, როდის? არ გამაგიჟოთ, როგორ მოხდა? (ყურმილს ხელს უშვებს, დაბნეული, გატერბული სახით შემობრუნდება, გაფაციბებულ, შემფთობულ თანაკლავლებსენ, ხელებს თავზე წაიკლებს — ვიშე)

ლია. — ალო, ალო.

ნათია. — რა მოხდა?

კახა. — რა მოხდა?

ლია. — (ძლივ ამოთქვამს) მამუკა მოკლეს!

ნათია. — რა თქვი?

ნუ გზარი. — რა?

(ნათია ყვის ფინჯებიანი ლანგარი გაუქვარდება ხელიდან, ღარბაზის სიღრმეში მყოფი თანაკლავები წამოცვივებიან, მოიჩვენებენ წინ)

ნათია. — რა თქვი, ზაზა?

ნუ გზარი. — (ხელებს ჩამოიღებს სახიდან) თემო კლიაქა, მამუკა დალაშაო.

(სავარძელი ჩაშვება, აცხცახებული და გათივრებული)

ნათია. — (ყვირილი) როდის?

ნუ გზარი. — არ ვიცო...

(გოგოები ტირილს მორთავენ, დაბნეული ბიჭები გამწარულ უსეტყვიან ერთმანეთს).

ნათია. — ექნებ არაა მართალი?

ნუ გზარი. — როგორ არა, თემო იყო.

ლია. — ვიშე მამუკა!

(წაბარბავდება, წაეტანება სავარძელს, დაიქვამა გულშეუჩებელი).

ნათია. — ვიშე, ლია!

(მიცვივებიან ლია).

ნანა. — ჩქარა წაუღი!

(ხათუნა სამზარეულოში გარბის, თუნგივი წამომდგარა ტახტად, სახელსნოს ოდნავ შეღებულ კარებიდან შესტყვრის ახლუქუნებულ დს და მის თანაკლავლებს)

ნათია. — ხალხო, იქნებ ვინმე იხებრა?

ნუ გზარი. — რა ხუმრობაა ეგ, ბიჭო.

(ნია მაინც მიდის ტელეფონთან. რკაცეს).

ლევან. — სად რკაცე?

ნათია. — თემოსთან, ალო, თემო ხარ? მართალია, ვიშე, მამუკა!

(ისიც გაავლებს ყურმილს, უმატებენ ტირილს და ზრილა).

ნანა. — მიშველეთ, ლია ცუდადაა!

(შემოდის ხათუნა ჭიკა წყლით ხელში).

ნანა. — (ლას წყის ასხვებს). ლია, გენაცვალე, ლია, შემობიხედე გოგო, ლია, გამოიხედე შენი ჭირები, შო, ლია, ჩვენ ვართ, შო, გენაცვალე, მოგზახლდი, ვიშე, რა უნდა ვქაო, ლია, მიდი გონზე შენი ჭირები, შო, შო, გაახილე თვალი, დაშვილდი, აწი რაღას ვუშველით. ვიშე, გოგოებო, საწაული მამუკა!

კახა. — ტუფი-ღურბლოდ შეაკლა თავი ვიღაცა ოხტრს, ხომ ვუვინებოთ მე?

ნათია. — გაჩვდი!

კახა. — რა მოგივია?

ნათია. — ვაწვდი-მეთოქ, ხმა! ხმა არ ამოიღო!

ნათია. — ვიშე, ბიჭებო, მამუკა!

კახა. — რა უნდა ჩემთან?

ნუ გზარი. — მოკეტე!

(კახა მხრებს აიჩქრის).

ლევან. — რა ვნათ, ხალხო?

ნათია. — ვიშე, რა უნდა ვქაოთ?

ლევანი. ასე ვყოფი აქ დღებობებით? —
 ზაზა. — ჰო, მართლა, წავიდეთ.
 ლია. — მე ვერ წამოვალ (ტირის), არ შემძლია.
 ხათუნა. კარგი, ღია, დამწვინდი, გენაცვალე.
 ნიკა. — წავიდეთ ჩქარა, დროზე, ხალხო! რაღას ვუვლით.
 ნანა. — მოიცათ, ხალხო, რაე ნოვოფიროთ, ასე ხომ არ წავალთ?
 ნიკა. — რას ქვია ასე ხომ არ წავალთ?
 ნანა. — რა და ასე ცხვრებით ხომ არ მივცივდებით? მოვიფიროთ ჭერა გაავაყოლოთ, რამდენი რამე გვიჩრდება?
 ნიკა. — ნანა, რას მზობა, რა გვიჩრდება?
 ნანა. — რა და ასე ხომ არ შივალთ, ყვავილეთი უნდა მივითა-
 ნოთ, მერე კიდევ გაზუთოთ უნდა გავატაროთ სასწრაფოდ, რამდენი საქმა, ნოვოფრება უნდა.
 ლევანი. — ნანა სწორია, სასწრაფოდ უნდა გავატაროთ გაზე-
 ნოთ, ყვავილებიც საჭიროა, ზერე იქ შეიძლება არც გვეკ-
 ნოს რამეს გაუქრების და მოვუქრების საშუალება.
 ზაზა. — ეგ მართალია, გაზოს დღესვე უნდა მიხედვა, მოლით
 ტექსტს შევადგინოთ (ჩაყვლება საჯარებელი, იღებს ფურ-
 ცელს და კალამს) თანაკლახელები არა?
 ნათია. — ჰო, ჰო, თანაკლახელები, ვაიშ, ბავშვებო! (ტირის)
 ვინ იფიქრება?
 ზაზა. — კიდევ?
 ხათუნა. — კალათი უნდა გავაკეთებინოთ.
 ლევანი. — სწორია, მე და ნიკა გავაკეთებინებთ.
 ხათუნა. — ბებიებო, მცხეთაში იყო დღით, მამულაშვილის ბაღ-
 ში.
 ნიკა. — მცხეთაში?
 ნანა. — აბა, რა, თბილისურ კალათს ხომ არ მივითანთ, რაც
 შეიძლება ბევრი მიხაკები უნდა იყოს.
 ლია. — წარწერა არ დაგაიწყებთ.
 ზაზა. — კიდევ?
 კახა. — სურათი გავაღებინოთ.
 ნათია. — სწორია, სურათი აუცილებელია.
 ლევანი. — იმეც სასწრაფოა, ყველაზე კარგი ავარჩიოთ, ღია,
 სად გაქვს ჩვენი სურათები?
 (ლო დგება, ლასსით მიღის კარადსთან, იღებს ალ-
 ბომს, ვაღმულს, აწოილებს მამუკას სურათს).
 ნათია. — (გამოართმევს) ვაიშ, რა ღამაა, შეხედეთ, ხალ-
 ხო, როგორ იცინის? აღარ შემძლია მეტი.
 (ატრიალება, ატრიალებთან სხვებიც).
 ნუგზარი. — (ყრებულს იწინდს). ხომ არ დაგვეხატინებია ვინ-
 მეთვის?
 ხათუნა. — ძალიან კარგია. მაგრამ ვის?
 (ყველა თენგიზის სახელსონს ვახდევს).
 ლია. — არა, არა, თენგიზს ვერ ვუტყვი.
 ნანა. — გოგისთვის რომ გვეუქვა?
 ზაზა. — აბა გოგი?
 ნანა. — ჩაუვლისთვის.
 ზაზა. — კარგი აზრია, ამ საღამოსვე ავალ.
 კახა. — მამ, ისე სურათი არ გავადიდებინოთ?
 ლევანი. — გავაკეთებინოთ ისიც, რას გვიშლის, ხალხო, სიზ.
 მარში მგონია თავი.
 ნიკა. — ვაიშ, ბავშვებო, რა ბები, ვაი, დედაჩემო.
 ლევანი. — რამე არ დაგვაიწყებდეს.
 ზაზა. — რა უნდა დაგვაიწყებდეს?
 ლევანი. — რა ციცი ისე, რამე აუცილებელი.
 ნუგზარი. — წავიდეთ დროზე, გზაში მოვიფიქროთ.
 კახა. — ჰო, წავიდეთ, წავიდეთ!
 ნანა. — ადექი, ღია,
 ლია. — არ შემძლია!

ნათია. — კარგი გენაცვალე, რა მოვიფიდა, ადექი, შენი
 ჭირები. ადექი, ჰო, ასე, ვაიშ, გოგობო, ტუში მფეფეფობო
 თვალზე, უხერხულია.
 (გოგობო ცხვირსახოს იღებენ და თვალს იწმენდენ).
 ნიკა. — წავიდეთ რა, ჩქარა.
 ლევანი. — მოვდივარ, მოვდივარ.
 (წამოიშლება, შემოდის მხსრობელი).
 მთხრობელი. — სად მიღისათ? როგორ ბედავთ? არა, არ
 წახვალთ, გემშით თქვენ არ გაქვთ იქ წახვლის უფლება,
 არ მებლდეთ იქაურობა, გენს? ნაბიო არ გადმოვლათ!
 (ყველა გაკვირებული უცქერის მთხრობელს, მერე დაიძვრე-
 ნანა).
 მთხრობელი. — ჰრ წახვით-მითი (მობრუნდება მყუ-
 რებლისკენ) ხალხო, მომეხვედით, ხომ ხედავთ რა ხდე-
 ბა, ამათ არა აქვთ იქ წახვლის უფლება, გამოფხინდით, გე-
 სნით? მომხმარეთ დროზე, თორემ მე მართო ვეღარ შე-
 ვადებ; გვედრებით, დროზე მოლით, ახლა არც ერთი
 წავთის დაკარგვა არ შეიძლება, არც ერთი წამის, გენსით
 ჩინი? (მეთუ კლასი ნელ-ნელა უახლოვდება მთხრობელს,
 იგი უცან-უცან იწვეს) გემდარებით, არ წახვით, ძა-
 ლიან გოხოვთ, გვედრებით! (უსიტყვოდ, დინჯალ მიიწევს
 წინ მეთუ ბკლასი) არ წახვით, არა, არ გაგიშვებთ
 (მაყურებელს) ხომ ხედავთ? მომეხვედეთ დროზე! (დაი-
 წებს უცან, პატარა სკამს ფეხს წამოკრავს, წაიქცევა, ახლა
 წაქცეული ვეღარდება ხალხს) გვედრებით, დაიწყეთ პი-
 რათი სატყვიარი და წყენა, წეროლანი და წარსავალი ამ-
 ბები, ჩაუდით ერთმანეთს ხელი და არ გაუშვით, გენსით,
 არ გაუშვით! (მეთუ ბკლასი ნელ-ნელა გადის დარბაზიდან,
 თენგიზი სახელსონს კარს ადებს, შემოდის ოთხნი, მიღის
 მთხრობელთან, მთხრობელი კვლავ წაქცეულია).
 მთხრობელი. — წავიდენ?
 თენგიზი. — ჰო, წავიდენ?
 მთხრობელი. — მერე?
 თენგიზი. — ადექით (დაიხრება, წამოაყენებს), შემოდით ჩე-
 მთან, მე თქვენ რაღაცა უნდა გიჩვენოთ.
 (მთხრობელი მორჩილად მიყვება).
 თენგიზი. — ჩამოვლეს სახატე ტილოზე ჩამოფარებულ
 სპერსს, ფიქრის დრო აღარ დარჩა, მე ახლა ხატვა უნ-
 და დავიწყო! (იღებს დიდ ფუნჯს და ტილოს ერთი ხელის
 ჩამოსვით შვე არშაის უკეთებს, მერე მაყურებლისკენ
 მობრუნდება). ფიქრის დრო აღარ დარჩა, ახლა ყველამ
 ისე უნდა ვიშოქმედოთ, როგორც შევიძლება, მე ხატვა
 უნდა დავიწყო გენსით, ხატვა უნდა დავიწყო!
 (სცენა ბნელდება, მხოლოდ შეუჩარჩოვანი სურათია გა-
 ნათებული).

ფ ა რ ღ ა